

Thụy Điển

Contents

Thụy Điển	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28
13. Chương 13	32

Thụy Điển

Giới thiệu

Là một câu chuyện tình đầy giông bão ngay khi chứng kiến tình yêu của hai người, từ khi gặp Thụy Điển đến lúc yêu TH

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-dien>

1. Chương 1

Khi tôi tỉnh lại, trước mắt tôi là Thụy Điển.

Khi tôi tỉnh lại, trước mắt tôi là Thụy Điển. Xuyên qua phiến kính trong suốt của căn hộ cao cấp với tấm rèm trắng thêu hoa phấp phới, Thụy Điển cuộn lại trong mắt tôi bằng hình ảnh trầm tĩnh đến kì lạ. Thành phố bên dưới chân tôi hai giờ sáng vẫn còn say ngủ. Khi tôi dậy, tôi thấy Thụy Điển hiện lờ mờ yên giấc bên dưới tầng tầng lớp lớp ánh vàng óng ả của đèn đường, giữa những chiếc xe màu đen chạy vùn vụt trong bóng tối. Đèn xe chiếu loạn xạ, nhưng thành phố vẫn say ngủ. Lần đầu tiên mở mắt nhìn thấy cảnh tượng đó, tôi đã nghĩ đây chính là thành phố xinh đẹp nhất trên đời. Dĩ nhiên, sau này đi nhiều nơi rồi, mới nhận ra chẳng có nơi nào trong thế giới này là đẹp nhất cả.

Thụy Điển từng nói với tôi, anh thích ngắm nhìn Thụy Điển lúc hai giờ sáng. Khi đường lộ được phủ kín bằng màu vàng mờ ảo, khi những chiếc xe màu đen vun vút trong bóng đêm chiếu tỏa ánh sáng loạn xạ. Thụy Điển thích ngắm nhìn Thụy Điển lúc hai giờ sáng, anh bảo, nơi đó giống tôi.

Khi tôi tỉnh lại bên phiến cửa kính trong suốt trong căn hộ đắt tiền kia vào hai giờ sáng, Thụy Điển đã nói như vậy. Người đàn ông này rất kì cục, có chút gì đó lạnh lùng và trầm tĩnh. Hoặc là chỉ mình tôi tưởng tượng ra thế, Thụy Điển đơn giản đến nhàm chán, đầu óc anh khô khan và lối suy nghĩ của anh hoàn toàn đơn điệu.

Thụy Điển không phải mẫu đàn ông tôi thích.

Những người đàn ông cao với dáng người rắn chắc, làn da rám nắng và mái tóc rối tung vẫn luôn hấp dẫn tôi hơn là bộ dạng của Thụy Điển. Anh cao, nhưng đường nét cơ thể nhu hòa mảnh khảnh, làn da trắng và mềm mại, mắt sâu và mi cong dài. Thụy Điển đẹp như bức tranh vẽ cô gái hai lăm bên dưới đèn đường, không có nét táo bạo của thiếu nữ mười tám, cũng không có nhu mì của phụ nữ đã bước qua tuổi ba mươi. Cô gái này đứng nơi đèn đường, bên dưới những sợi dây đan chéo nhau trong không trung, từ từ tan vào bóng vàng của trăng sáng.

Lần đầu tiên gặp gỡ, Thụy Điển chính là như vậy. Dáng người thanh mảnh và vẻ đẹp trung tính cộng vào biểu tình lãnh đạm biến anh trở nên thu hút giữa dòng người xao động hai phía. Lúc này Thụy Điển đã vào tháng năm, khí trời vẫn ấm áp và thành phố Stockholm vẫn chìm trong biển, tôi thấy Thụy Điển bơi thuyền buồm giữa dòng nước xanh thẳm. Trượt băng vào mùa đông và bơi thuyền buồm vào mùa hè, Thụy Điển chính là như vậy. Những ngày mùa thu vác cần câu trên vai lần lượt qua năm mươi hai cây cầu trong thành phố, có khi Thụy Điển câu cá, có khi anh quăng dụng cụ bắt đầu chìm mình trong biển khơi. Kiếp trước có lẽ Thụy Điển là một con cá, kiếp này hiển nhiên rất thích đắm mình trong nước.

Thụy Điển tắm rất lâu, có khi gần hai tiếng đồng hồ, chỉ duỗi thẳng chân tay trong bồn tắm cỡ lớn, xem tivi trên tường hoặc đọc sách. Mỗi khi anh tắm, tôi lại cuộn mình trên ghế sofa ngắm nhìn thành phố qua phiến kính trong suốt, ngủ say rồi tỉnh dậy và giật mình nhận ra mình đang ở Thụy Điển. Giật mình nhận ra thành phố đã ngủ say và những chiếc xe màu đen vun vút trong bóng tối. Giật mình nhận ra Thụy Điển không ở bên tôi.

Thụy Điển chính là như vậy. Mỗi lần tắm xong đều đến ôm tôi từ phía sau, nhẹ nhàng từng chút cắn lên tai tôi, day day vành tai và thở ra hơi thở nóng ẩm mà hỏi, “Đợi anh?”

Tôi lắc đầu, vòng tay ôm lấy eo Thụy Điển. Vòng eo anh rất mảnh, cảm giác hư thoát vô thực. Rồi Thụy Điển hôn lên trán tôi, lên má, lên đuôi mắt, ngậm vành tai và dịu dàng lướt môi xuống cổ.

Thụy Điển ôm lấy tôi đặt trên sofa, ngón tay mảnh dài luồn vào tóc, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng hôn khắp gương mặt thỉnh thoảng bật ra tiếng cười. Thụy Điển cứ như vậy vừa cười vừa hôn tôi, tay trái vẫn luồn trong tóc vỗ về, tay phải đùa nghịch vờ vờ nút áo. Tôi hơi dịch người tìm tư thế thoải mái nhất để nằm, Thụy Điển trong tay tôi vẫn nhìn tôi bằng đôi mắt mờ mịt, ánh nhìn mông lung tựa như chẳng thiết thứ gì trên đời.

Tôi hơi chột dạ, chống tay nhích gần đến Thụy Điển, chậm chạp đưa lên đôi môi, “Hôn em.”

Thụy Điển hôn khoe môi tôi, khẽ cười, rồi quay sang day day vành tai.

Thụy Điển chính là như vậy. Kể cả lúc cao trào trong khi làm tình, anh cũng không bao giờ hôn tôi. Đối với bất cứ ai yêu đương Thụy Điển, nụ hôn chính là một thứ xa xỉ. Thụy Điển không muốn hôn ai cả. Thụy Điển cũng không nhìn vào mắt ai, không gọi tên ai trong lúc làm tình. Chỉ khi cơn hoan ái qua đi, lúc Thụy Điển chập choạng đi vào giấc ngủ, ghé sát tai vào môi anh, đưa tay vuốt ve tấm lưng mỏng mảnh, ngưng thở mà đếm nhẩm đếm số trong miệng đếm đến bảy, sẽ nghe đôi môi hồng nhạt ấy nhẹ nhàng để thoát ra một cái tên, “Thụy Thiên.”

Thụy Điển gọi, “Thụy Thiên, anh ở đâu?”

2. Chương 2

Tình yêu cũng không phải vấn đề trước sau, tôi đến trước Thụy Thiên, nhưng Thụy Điển yêu hân. Cũng như Thụy Điển cũng đến với tôi trước nhưng tôi vẫn cứ yêu Thụy Thiên.

Thụy Thiên chính là mẫu đàn ông tôi nói, cơ thể rắn chắc, da ngăm ngăm, mái tóc rối bồng bênh rất hợp với bộ dáng lãng tử hân hay mang trên mình.

Lần đầu tiên nhìn thấy Thụy Thiên, tôi đã ngừng thở đến gần cả phút. Người đàn ông này có khí chất rất dễ động lòng người, thu hút đến mức choáng ngợp. Lần đầu tiên nhìn thấy hân, tôi đã nghĩ, ‘a, đời mình rồi sẽ khổ.’ Mà cuối cùng, tôi khổ thật. Đau khổ trong nỗi tương tư đằng đẳng từng ngày, từng tuần, từng tháng, Thụy Thiên thậm chí còn đi vào giấc mộng về đêm của tôi, phủ mờ trí óc tôi mỗi phút, mỗi giây.

Thụy Thiên, kiểu đàn ông này thường có rất nhiều phụ nữ bên cạnh, lấy hư tình giả ý làm thuốc dẫn, lấy hoan ái làm đùa vui. Ngay lần thứ hai đến ngôi nhà tôi và Thụy Điển cùng chung sống, hân đã bày ra khía cạnh này của mình. Lúc Thụy Điển loay hoay dọn bàn ăn, Thụy Thiên ôm từ phía sau khi tôi đang nấu nướng, mùi nước hoa trên áo hân xộc vào mũi đánh tan mọi lý trí tôi vẫn cố níu giữ.

Hân bảo, “Thụy Điển, em cũng tên Thụy Điển đúng không?”

Tôi khẽ gật đầu trả lời.

Thụy Thiên cười, ngậm lấy vành tai tôi đùa nghịch, “Thụy Điển, anh rất thích em.”

Tôi lại gật đầu không nói, Thụy Thiên nghĩ tôi lạnh nhạt, nhẹ nhàng buông tôi ra.

“Phụ nữ như em điều kiện rất tốt, Thụy Điển có phúc mới có được em. Anh nghĩ xem, cậu ấy đối xử với em rất tốt?”

“Tốt,” tôi đậm mặt trả lời, “Anh lên nhà dọn dẹp cùng Thụy Điển đi, tôi bày thức ăn ra là có thể dùng bữa.”

Thụy Thiên mỉm cười gật đầu.

Lúc ấy, tôi đã nghĩ, ‘mình hỏng rồi, tiêu rồi’. Tôi đã chết trong vòng tay Thụy Thiên rồi. Ngay từ cái lần đầu tiên đã hấp hối, mà đến lần thứ hai lại không thể vẫy vùng thoát ra. Sau này nghĩ lại mới thấy, nếu Thụy Thiên lúc ấy không phải ngậm lấy tai tôi đùa nghịch mà là hôn lên khóe mắt, nếu tôi lúc ấy không nhìn thấy bóng dáng Thụy Điển loay hoay dọn dẹp nơi nhà khách, có lẽ tôi đã đáp lại vòng tay hân rồi.

Người đàn ông này rất thích đùa vui, cũng rất tàn nhẫn. Mặc dù biết mình sẽ chết trong cạm bẫy hân giăng ra, tôi cũng không nghĩ lại nhanh như vậy. Ngay lần thứ hai nhìn thấy Thụy Thiên, cái ước muốn đụng chạm da thịt làm tôi rung mình, tôi biết, mình rồi sẽ khổ. Nhưng tôi lại không biết tôi không phải người duy nhất đau đớn vì Thụy Thiên. Dĩ nhiên, phụ nữ chết dần chết mòn vì anh ta rất nhiều, nhưng điều duy nhất tôi không ngờ đến, chính là Thụy Điển, Thụy Điển cũng bị Thụy Thiên làm cho đau đến chết đi sống lại.

Thụy Điển yêu Thụy Thiên, đó là điều duy nhất tôi không đoán trước được. Người đàn ông này của tôi có chút trầm lặng, chút nhút nhát, nhưng một khi quyết định điều gì rồi thì không ai có thể thay đổi được. Cá tính Thụy Điển làm anh phải lặng lẽ giữ lấy tình yêu của mình trong lòng, anh không nói với Thụy Thiên, cũng không nói với tôi. Thụy Thiên rất vô tình nên không hiểu điều này, còn tôi, tôi quá mù quáng để nhận ra tất cả.

Mãi đến khi Thụy Thiên gửi đến nhà chúng tôi một bó hoa hồng đỏ, lúc ấy Thụy Điển đã đi làm, nhận được bó hoa, tôi đã nghĩ đó là hân gửi cho mình. Hoa hồng đỏ thắm, có đến cả trăm bông chen nhau trong giấy gói màu trắng, tấm thiệp bên trên lưu lại nét chữ tung hoành mạnh mẽ, ‘Thụy Điển của anh.’

Tôi gần như ngây dại với bó hoa đó. Tôi ôm nó vào lòng, không để ý có cái gai người ta quên chưa cắt cửa vào tay tôi. Cảm giác đau đớn làm tôi thức tỉnh, tôi đem thiệp ép vào cuốn sổ tay hay mang bên mình, đem bó hoa để vào nơi đẹp nhất trong nhà và cứ mơ màng cho đến khi Thụy Điển về đến nhà. Vừa thấy tôi, Thụy Điển đã cười, chỉ vào bó hoa bên cửa sổ mà nhẹ giọng hỏi.

“Thụy Thiên tặng?”

Hơi ngạc nhiên, nhưng tôi vẫn gật đầu.

“Hắn ta tán tỉnh em?”

“Anh biết?”

“Nhìn em là anh biết,” Thụy Điển vừa nói vừa tiến đến ôm tôi, “Rồi em sẽ khổ.”

“Em còn có anh sẽ không khổ,” tôi bình tĩnh trả lời, “Anh không giận?”

“Làm sao anh giận được em?” Thụy Điển cay đắng cười.

Nụ cười đó của Thụy Điển làm tôi trong phút chốc nhận ra, trái tim anh, trái tim của người con trai này đã bị Thụy Thiên cướp đi mất rồi. Đôi mắt anh xao động nhưng trái tim anh trống rỗng, Thụy Điển hôn lên mắt tôi, siết chặt vòng tay. Tôi cũng đáp lại vòng tay Thụy Điển. Không ai trong chúng tôi nhắm mắt, nếu nhắm mắt rồi, tôi sợ sẽ nhìn Thụy Điển thành Thụy Thiên, mà Thụy Điển có lẽ cũng vậy.

Tình yêu cũng không phải vấn đề trước sau, tôi đến trước Thụy Thiên, nhưng Thụy Điển yêu hẳn. Cũng như Thụy Điển cũng đến với tôi trước nhưng tôi vẫn cứ yêu Thụy Thiên.

“Anh rồi cũng sẽ khổ nha.” Tôi nói đùa.

Thụy Điển âm thầm gật đầu.

Thụy Điển tháo mở áo tôi, đặt tôi lên chiếc ghế dài đối diện cửa sổ. Thụy Điển bên ngoài đã bắt đầu đổ mưa, từng cơn từng cơn thấm hơi lạnh vào không khí. Thụy Điển chậm chạp phủ lên người tôi từng nụ hôn, lưu lại bên cổ một vài dấu vết ân ái. Ngón tay thanh mảnh lướt khắp lưng tôi, chạm vào eo, từ từ mân mê da thịt mẫn cảm. Và rồi hẳn tôi để thoát khỏi môi một tiếng rên, Thụy Điển sẽ cho tôi một nụ cười xinh đẹp.

Thụy Điển thật sự xinh đẹp. Anh vẫn giữ thói quen không gọi tên ai khi hoan ái, vậy nên lúc hai từ ‘Thụy Điển’ thoát ra khỏi môi anh, tôi biết anh không gọi tên tôi, anh chính là đang gọi mình thức tỉnh.

“Thụy Điển, Thụy Điển, Thụy Điển...” Thụy Điển liên tục gọi.

“Thụy Thiên,” tôi trả lời, “gọi em là Thụy Thiên.”

Thụy Điển hơi dừng lại, mỉm cười rồi hôn tôi. Đó là lần đầu tiên Thụy Điển hôn tôi khi đụng chạm da thịt. Dịch vị của anh rất kì lạ, có một mùi hương không lẫn vào đâu được. Rất tươi mát và cũng rất dịu dàng. Cảm giác đó từ từ đi vào tôi, xé rách da thịt, từng nhịp từng nhịp lưu lại đam mê lẫn đau đớn. Thụy Điển chính là hiền lành như thế, bất cứ lúc nào tôi muốn đều dừng lại, cũng như sẽ chuyển động khi tôi yêu cầu. Nằm giữa vòng tay anh, tôi nghe tim Thụy Điển vỗ rất chậm, nhịp đập này không phải vì hoan ái mà bất thường, mà là vì anh, dưới sự cho phép của tôi, nhẹ nhàng để thoát ra khỏi miệng mấy tiếng ‘Thụy Thiên’.

“Thụy Thiên...”

Thụy Điển chắc hẳn rất yêu con người này, đôi mắt anh thể hiện điều đó. Khi làm tình, anh luôn luôn nhắm mắt lại, tựa như điều đó có thể biến người trước mặt anh trở thành Thụy Thiên. Tôi thì không như vậy được, tôi ôm lấy Thụy Điển, chạm vào làn da trắng của anh, nhẹ nhàng xoa dịu.

“Thụy Điển...”

Tôi gọi anh.

Rồi đời anh sẽ khổ.

3. Chương 3

Được Thụy Thiên yêu đương vượt ve chính là một loại tra tấn không ai chịu được, có nói rồi sẽ bắt giết trăm mê. Tôi có thể thoát ra, nhưng Thụy Điển thì không như vậy.

Đau đớn và mê mẩn, lần đầu tiên ngã người xuống giường Thụy Thiên, tôi có lẽ đã cảm thấy như vậy. Chiếc giường rất lớn trải ra màu xanh hướng về phía cửa kính trông ra bên ngoài thành phố, phiến kính trong suốt được che phủ bằng một tấm rèm mỏng, nhẹ nhàng lay động. Thân hình Thụy Thiên rất đẹp, ẩn hiện bên dưới lớp áo là màu da ngăm nắng, làn môi mỏng dần ra cho một nụ cười.

Thụy Thiên ngồi xuống bên giường, đưa tay vuốt tóc tôi, nhẹ giọng hỏi, “Giường lớn quá phải không?”

Tôi chậm chạp gật đầu, nhìn chằm chằm vào đôi mắt Thụy Thiên. Đôi mắt người đàn ông này thật sâu, lông mi dài nhưng thẳng, khóe mắt hơi cong luôn đậm ý cười. Hắn đưa tay nâng cằm tôi, hơi thở nóng ấm phả ra theo từng câu nói.

“Em biết tại sao lại vậy không?” Thụy Thiên hỏi.

“Vì tướng ngũ của anh rất xấu đi?”

Thụy Thiên cười cười không nói, lập tức áp môi đến hôn tôi.

Con người này cái gì cũng tốt, ngoại trừ hư tình giả ý cùng mấy câu nói ngọt khi kích tình, tất cả đều đáng cho người khác ngưỡng mộ. Hắn ta giàu, dù tôi không cần tiền bạc. Hắn ta đẹp trai, dù Thụy Điển cũng mang một dáng vẻ đẹp đẽ như thế. Hắn ta ngọt ngào, Thụy Điển dịu dàng. Hắn ta khiến người ta mê muội, Thụy Điển cũng khiến tôi choáng váng. Chỉ là, tôi chưa bao giờ có thể yêu Thụy Điển nhiều như đối với Thụy Thiên.

Người đàn ông này rất kì lạ. Ở bên cạnh hắn, tất cả những gì vô lý cũng sẽ trở nên có lý. Quan điểm riêng, nhận định riêng? Tất cả đều không có ý nghĩa. Thụy Thiên chính là dạng người mà hễ hắn ta hô một, không ai dám nói hai, hắn ta muốn, không ai nỡ khước từ. Thậm chí ngay cả khi cao trào lúc kích tình, Thụy Thiên có nhắc đến một người khác, có lẽ người nằm trong vòng tay hắn ta cũng cảm thấy điều này không có gì sai trái.

Cũng như tôi, khi Thụy Thiên ôm lấy tôi trong mê man dựa sát vào ngực, ánh mắt trở nên mờ ảo mà nhắc đến Thụy Điển, tôi cũng nghĩ đó là điều đương nhiên. Chẳng thể nào để tỏ ra đáng vẻ kích động với một người đàn ông vốn không đặt mình vào mắt, cũng chẳng việc gì phải ghen tuông vì một kẻ chẳng bao giờ biết yêu ai. Thụy Thiên không phải đa tình, mà là vô tình. Anh ta không có tâm, tim cũng không phải chết rồi, mà chính là không có.

“Thụy Điển hay nhắc về anh không?” Thụy Thiên hỏi tôi.

“Không,” tôi nói, “rất ít.”

“Còn em,” giọng Thụy Thiên hơi trầm xuống, “em có hay nhắc về anh không?”

“Không.” Tôi thành thật trả lời.

Thụy Thiên, cái tên này chính là cấm kị giữa tôi và Thụy Điển. Tôi thì không sao, nhưng Thụy Điển thì có. Thụy Điển dường như đã khắc sâu hai chữ này đến tận cùng tâm phách, nghe đến ‘Thụy Thiên’ là bất giác giữ lấy tôi mà ôm, mà hôn.

Thụy Điển có hai cách cơ bản để ép mình quên đi Thụy Thiên. Một là rượu, hai là tôi. Hễ cứ nhớ đến Thụy Thiên là anh uống rượu. Tựu lượng Thụy Điển rất khá, nhưng những lúc này hễ chưa uống đến say thì anh không bao giờ dừng lại. Và tôi, khi những ngày điều kiện bên ngoài không cho phép Thụy Điển say xỉn, anh luôn tìm đến tôi phóng túng. Thụy Điển chính là như vậy. Chỉ làm tình với tôi lúc tỉnh, khi say, anh chỉ đơn thuần ngủ mà thôi.

Lúc làm tình, Thụy Điển cũng có những thói quen riêng. Hôn vành tai, giống như Thụy Thiên, vuốt sống lưng, như Thụy Thiên, mân mê tóc, như Thụy Thiên, và không gọi tên bất cứ ai, như Thụy Thiên. Sự giống nhau này giữa hai người làm tôi ngỡ ngàng, có chút nghi hoặc, cũng có chút đau đớn. Tôi biết Thụy Điển thích Thụy Thiên, nhưng tôi không thích anh thuộc về hắn. Được Thụy Thiên yêu đương vuốt ve chính là một loại tra tấn không ai chịu được, có nói rồi sẽ bất giác trầm mê. Tôi có thể thoát ra, nhưng Thụy Điển thì không như vậy.

Anh rất đơn thuần. Sự đơn thuần này có thể biểu hiện rất rõ ràng, có chút ngây thơ, cũng có chút già dặn quý cũ. Nhìn vào mắt anh, tôi chỉ hận không thể đem Thụy Thiên đi mất, trả lại Thụy Điển những ngày

vác cần câu đi dọc trên cầu, những ngày hồn nhiên ngâm mình trong nước biển. Từ lúc yêu Thụy Thiên, đời Thụy Điển trầm luân trong đau khổ. Thụy Điển không hi vọng gì ở Thụy Thiên, nên lại càng đau khổ. Đến cả lừa dối mình cũng không biết làm, tôi có lẽ yêu Thụy Điển nhất ở điểm đó.

Khi tôi ôm lấy Thụy Điển sau cơn kích tình, hỏi, “Thụy Thiên có biết anh yêu hấn không?”

Thụy Điển đã mỉm cười, dịu dàng lắc đầu, bảo, “Không, hấn không biết. Người vô tình như hấn sẽ không bao giờ biết.”

Nhưng khi Thụy Thiên ôm lấy tôi sau cơn hoan ái, lúc tôi hỏi, “Anh có biết Thụy Điển yêu anh không?”

Thụy Thiên cũng đã mỉm cười, hôn lên môi tôi, nói, “Biết, anh biết. Nhưng cậu ta rất đa tình. Cậu ta cũng giống như anh.”

“Giống anh?” Tôi hỏi, “Giống thế nào?”

“Cậu ta yêu rất nhiều người.”

“Không giống, anh không yêu ai cả.”

“Cũng giống nhau thôi.” Thụy Thiên cười cười. “Cậu ấy đa tình, anh vô tình. Cũng là đối với người tình không phải duy nhất.”

Không, tôi vốn định nói, Thụy Điển chỉ yêu có một mình anh.

Thụy Điển chỉ yêu một mình Thụy Thiên, yêu đến tâm can cũng có thể vứt bỏ.

Khi đón tôi về từ nhà Thụy Thiên ngày hôm ấy, anh vẫn nhìn hấn ta mà mỉm cười. Thụy Điển không biết, nhưng Thụy Thiên đã biết rồi. Thụy Thiên biết Thụy Điển yêu hấn rồi. Đời anh rồi sẽ đau khổ thôi.

4. Chương 4

Thụy Thiên không biết, nhưng tôi biết, Thụy Điển sắp điên lên rồi.

Thụy Thiên thường đến nhà đưa đón tôi, Thụy Điển cũng không lộ ra biểu tình gì. Thậm chí lúc Thụy Thiên hôn tôi trước mặt anh, Thụy Điển vẫn là im lặng. Thụy Thiên không biết, nhưng tôi biết, Thụy Điển sắp điên lên rồi.

Bản tính hiền lành khiến Thụy Điển luôn im lặng mỗi khi bị dồn nén, cũng khiến cho Thụy Thiên mỗi ngày ức hiếp anh bằng những hành động phóng túng lớn mật. Bất cứ nơi nào, bất cứ ở đâu, chỉ cần có mặt cả ba chúng tôi, hành động của Thụy Thiên đều là làm khó Thụy Điển bằng những cử chỉ thân mật với tôi. Người ngoài nhìn vào sẽ chê cười Thụy Điển quá vô năng, kể cả bạn gái là tôi cũng không quản được. Người trong cuộc trải qua sẽ thấy Thụy Điển quá hiền lành, hiền lành đến mức làm người ta hoảng sợ.

Có lần, tôi nói với Thụy Thiên, “Đừng làm như vậy nữa, anh sẽ làm Thụy Điển điên lên mất.”

Nhưng Thụy Thiên chỉ bảo, “Anh chính là muốn thấy cậu ta điên lên thì trông như thế nào.”

Tôi chỉ im lặng. Thụy Thiên quá tàn độc, còn Thụy Điển quá đơn giản. Anh quá dễ dàng để Thụy Thiên tổn thương mình, bằng cách này hay cách khác, Thụy Điển không có cách chống lại mê luyến dành cho Thụy Thiên.

Khi tôi bảo, “Hấn ta đang cố làm anh điên lên!”

Thụy Điển chỉ mỉm cười bảo, “Thật tiếc, em lại điên lên trước anh rồi.”

“Anh có thể ngừng yêu Thụy Thiên, hoặc là nói với hấn rằng anh yêu hấn. Anh không tham luyến một chút tình cảm nào, hay anh tự cao không muốn nhận lấy hư tình giả ý. Là Thụy Thiên chán ghét anh đến mức muốn làm anh đau đớn hay sự vô tâm của anh làm hấn tức giận? Thụy Điển, sự bình tĩnh của anh làm em cũng muốn điên rồi.”

“Em chính là không có chút nào khổng chế.” Anh nói, “Anh là bình tĩnh thay cả phần của em.”

Thụy Điển cười, nhìn thẳng vào mắt tôi. Ánh sáng xao động nhảy múa trong mắt anh. Ở đó, tôi thấy hình ảnh mình trầm mê trên biển, Thụy Điển ngồi nơi đất liền, dịu dàng vẫy tay tiễn tôi đi xa.

“Nếu có thể bình tĩnh như thế, anh đừng yêu người này nữa.”

“Nếu kích động như thế, em sẽ không thể yêu người này nữa.” Thụy Điển mỉm cười, kéo tôi vào lòng ôm chặt. “Không phải lo cho anh, yêu người này anh không thấy khổ, tuyệt đối không khổ, anh không sao. Em nếu mệt thì đừng yêu nữa.”

“Em không thể ngừng yêu người này.”

“Anh thì có thể, nên không sao đâu.”

Lúc đó, chúng tôi đều nói dối. Tôi nói tôi không thể ngừng yêu Thụy Thiên, Thụy Điển bảo anh có thể. Nhưng cuối cùng một tháng trôi qua, tôi rốt cuộc cũng thoát ra khỏi đám vũng lầy mang tên Thụy Thiên, thì Thụy Điển, anh lại trầm luân sa vào.

Tôi, cũng như bao cô gái yêu thương Thụy Thiên khác, không có được tình yêu nên bắt đầu mệt mỏi, chán chê vui đùa thì bắt đầu giãy giụa, nếu ở bên cạnh một người đàn ông để tham luyện tình yêu mà không có kết quả, thà rằng tìm đến một chốn khác tốt đẹp hơn. Phụ nữ chính là như vậy. Cuối cùng cũng chỉ mong có gì đó hoàn toàn thuộc về mình, vững vàng trong tim mình. Thụy Thiên không thể, đành phải tìm đến người khác.

Lúc bắt đầu, ai đó đều mong có thể thay đổi được người này. Trong phim tình cảm cũng vậy, rồi cũng sẽ có một người làm Thụy Thiên thay tâm đổi tính, nhưng đáng tiếc, kiên nhẫn của người ta không được như những thước phim. Sự kiên nhẫn là có hạn, ai ai cũng có thời điểm để dừng lại, và nó chính là lúc thời hạn tình yêu chấm dứt. Thời hạn đó, với tôi, là một tháng.

Sau một tháng, tôi đã có thể vững vàng đứng dậy đối mặt với Thụy Thiên mà nói, “Thụy Thiên, em không yêu anh nữa.”

Thụy Thiên mỉm cười, nói, “Rất tốt, tạm biệt em.”

Vậy là kết thúc một mối tình.

Nhưng Thụy Điển thì không đơn giản như vậy. Yêu Thụy Thiên làm anh mệt mỏi, từng ngày từng tháng dày vò làm anh càng lún sâu vào vũng bùn này. Để khi tôi buông Thụy Thiên ra, nhìn lại, Thụy Điển cũng dần dần trượt khỏi vòng tay tôi. Lúc tôi nói muốn kết hôn với Thụy Điển, anh chỉ trả lời, “Thụy Điển, em nói chậm một tháng.”

“Một tháng trước em không thể thoát khỏi Thụy Thiên, không thể kết hôn với anh.” Tôi nói.

“Thụy Điển,” Anh nhẹ nhàng gọi tôi, “Sau một tháng, cái gì anh cũng không thể.”

Thời hạn tình yêu của Thụy Điển không biết là bao lâu. Sau một tháng, bắt đầu mạnh mẽ phun trào. Thụy Thiên bắt đầu đến nhà chúng tôi hằng ngày, nhưng là vì đưa đón Thụy Điển. Thấy tôi không có phản ứng kích động nào, hẳn rất vui, cũng rất thoải mái, bắt đầu thân thiết với Thụy Điển.

Thụy Điển chính là không ngờ có một ngày Thụy Thiên chủ động tiến đến gần mình. Anh không trầm luân, nhưng chính là đắm chìm vào yêu thương giả dối của hắn. Thụy Điển có thể vờ như không quan tâm mỗi khi Thụy Thiên lạnh lùng với mình, nhưng anh không thể tỏ ra lãnh đạm khi nhận lấy tình yêu của hắn. Thụy Điển, trong hư tình giả ý của Thụy Thiên, rốt cuộc cũng chống lại không được, từ từ, từng bước từng bước quên mất bản thân mình.

Lúc tôi nói anh nghe điều này, Thụy Điển chỉ mỉm cười, vuốt tóc tôi, bảo, “Em thật giỏi, Thụy Điển.”

Em giỏi hơn anh, giỏi hơn rất nhiều, bảo hết là hết, bảo lạnh lùng là dừng dừng, hoàn toàn có thể không quan tâm tới người đàn ông tàn nhẫn kia nữa. Nhưng Thụy Điển, anh chính là không thể thoát khỏi bàn tay đùa bỡn của hắn ta.

“Có đáng không, Thụy Điển. Anh nghĩ có đáng không?”

“Không đáng,” Thụy Điển mỉm cười, “Hoàn toàn không đáng. Với một người như Thụy Thiên thì hoàn toàn không đáng.”

“Vậy tại sao anh lại cố chấp như vậy?”

“Vì anh không lấy lại được,” Thụy Điển điềm nhiên nói, “Cả tình yêu, cả tâm phách, cả hơi thở đều đem cho Thụy Thiên hết rồi. Anh không lấy lại được nữa. Khi nào Thụy Thiên ghét bỏ sẽ trả lại cho anh. Lúc đó tự nhiên sẽ không liên quan đến nhau nữa. Bây giờ Thụy Thiên không trả, anh không đòi lại được, anh không dám đòi, không muốn đòi, thậm chí Thụy Thiên trả anh cũng không muốn nhận lại nữa.”

“Anh thật khờ dại.” Tôi nói, nhẹ nhàng ôm Thụy Điển vào lòng mình. “Đã biết không thể anh còn cưỡng cầu điều gì. Ngày mai em sẽ ra đi, đến thành phố khác, ra miền Bắc. Một mình anh rồi sẽ ra sao?”

“Anh sẽ ổn thôi.” Thụy Điển mỉm cười.

Anh sẽ ổn thôi, đó là câu cuối cùng Thụy Điển nói với tôi. Nụ cười anh lúc đó cũng là lần cuối cùng tôi nhìn thấy. Sau này, tất cả mọi thứ nơi anh đều đã theo mây gió, theo tình yêu dành cho Thụy Thiên tan thành tro bụi.

5. Chương 5

Thụy Thiên lấy hết tất cả của anh rồi, cả trái tim lẫn thân thể này đều là của anh ta. Anh chỉ muốn đánh cắp của anh ta một chút dịu dàng thôi.

Theo ý kiến của Thụy Thiên, Thụy Điển nghỉ việc, chuyển đến công ty anh ta làm. Đó là một công ty chuyên về thiết kế nội thất, hoàn toàn không thuộc vào lĩnh vực chuyên môn của Thụy Điển. Nhưng anh vẫn đồng ý. Thụy Điển sẵn sàng làm một người phụ trách bên cạnh Thụy Thiên còn hơn phát triển sự nghiệp của riêng mình. Lỡ như một ngày Thụy Thiên rời bỏ anh, anh sẽ phải làm gì đây?

Trong bức thư gửi cho Thụy Điển năm ấy, tôi đã muốn hỏi như vậy. Nhưng tôi lại không hỏi. Tôi không đủ nhẫn tâm để phá tan hi vọng mong manh Thụy Điển cố giữ cho mình. Thư gửi anh tôi chỉ nói, hãy hạnh phúc nhé, anh.

Thụy Điển gửi lại cho tôi một phong thư thơm mùi bạch đàn, trong đó còn kèm thêm mấy tấm ảnh anh chụp với Thụy Thiên, có lẽ anh nghĩ, đó là bằng chứng mạnh mẽ nhất về việc anh sẽ hạnh phúc. Những con chữ nhỏ hiện ra trước mắt tôi gọn gàng, ôn hòa và duyên dáng, tuy nhiên vẫn có chút run rẩy. Tôi đoán, là Thụy Thiên đã ôm lấy Thụy Điển khi anh hồi âm. Là những ngón tay anh ta đan vào tóc khiến Thụy Điển mỉm cười, và những lời đường mật đối trả của anh ta làm Thụy Điển tình nguyện đem thân mình quăng vào lửa bỏng.

Thụy Thiên, con người này, nếu để chơi đùa thì đã là quá đáng. Nếu là thật tâm, tôi không dám chắc bộ dạng thật tâm của Thụy Thiên là như thế nào. Có phải cũng giống như bây giờ, ngày ngày đêm đêm liên kè Thụy Điển nói lời đường mật, ôm lấy anh, yêu thương anh, hứa hẹn với anh. Nếu là đúng, tôi cũng ước gì Thụy Thiên yêu thương Thụy Điển thật lòng. Không phải tôi không ghen tị, nhưng là tôi không nỡ ghen tị với một người chân thành như Thụy Điển, tôi nghĩ, tôi không có cách nào ghen tị.

Thụy Điển bảo, Thụy Thiên tốt lắm.

Hai người sống cùng một nhà, Thụy Thiên cần mẫn và dịu dàng. Quan trọng hơn, hẳn chỉ có mình anh. Trong thư, Thụy Điển đã viết như vậy. Chuyện này chưa từng xảy ra trước đây. Ở quá khứ, Thụy Thiên trong cùng một thời điểm có thể nói lời yêu đương với hàng nghìn hàng vạn người, không có gì gọi là chuyên tâm, cũng đừng mong cái gì gọi là duy nhất. Vậy mà, cùng sống chung với Thụy Điển, hẳn chỉ có mình anh. Ít ra, Thụy Điển tin như thế.

Tôi nói, ‘em mừng cho anh’ trong một phong thư gửi vào mùa đông. Thụy Điển cảm ơn tôi vào đầu mùa xuân năm tiếp đến. Trong thư, anh bảo, Thụy Thiên vào ngày sinh nhật đã tặng cho anh đồng hồ, tặng hoa,

bánh kem, nến, tất cả đều rất lãng mạn. Anh không ưa thích lãng mạn, nhưng lại chìm đắm trong tình yêu của Thụy Thiên. Thụy Điển bảo, anh hạnh phúc lắm. Anh say mê và ngây thơ trong tình cảm của mình, mặc cho lòng người khó đoán, anh tin Thụy Thiên, mặc kệ trước giờ anh ta thế nào.

Có một lần lên mạng gặp tôi, trong lúc phấn khởi, Thụy Điển nói rất nhiều về cuộc sống của hai người. Tôi chỉ im lặng nhìn những dòng chữ liên tục hiện trên màn hình. Mãi cho đến khi bên kia im lặng một lúc lâu không nói gì nữa, tôi mới trả lời.

Anh rất hạnh phúc?

Anh xin lỗi. Dòng chữ hiện lên màn hình cùng lượt với tôi, giọng điệu có chút hối hận.

Sao anh lại xin lỗi em?

Anh đáng lẽ không nên nói nhiều như vậy. Thụy Điển nói. Em nghĩ anh rất vô tâm phải không?

Không, tôi trả lời anh, anh không cần xin lỗi vì mình đang hạnh phúc.

Với Thụy Thiên, em đã bỏ cuộc lâu rồi.

Không cần vì anh ta mà dè dặt với em.

Em thật tốt. Thụy Điển có lẽ đã mỉm cười, tay trái chồng cằm, tay phải gõ chậm chậm từng chữ.

Anh là người đầu tiên nói vậy.

Em lúc nào cũng nghĩ cho anh.

Em đã phản bội anh. Tôi bật cười, nghĩ đến tháng ngày mê muội ngã vào vòng tay Thụy Thiên, chợt có chút hối lỗi khi đối diện Thụy Điển. Anh đã rất bao dung với em.

Thụy Điển im lặng, một lát sau mới trả lời.

Anh không bao dung, anh rất ích kỷ.

Như thế nào?

Lúc em quen với Thụy Thiên, anh đã nghĩ, cứ kệ cô ấy, rồi Thụy Thiên cũng sẽ bỏ rơi cô ấy thôi. Thụy Điển nói. Anh rất xấu xa phải không?

Không. Tôi trả lời.

Anh nói đúng sự thật.

Thụy Thiên đã bỏ rơi em.

Hoàn toàn không sai.

Anh chỉ nghĩ những điều ai cũng nghĩ thôi.

Vả lại, khi Thụy Thiên đến với anh, em cũng nghĩ vậy.

Hắn ta sẽ bỏ rơi anh thôi.

Em cũng rất xấu xa phải không?

Không, Thụy Điển có chút luống cuống, không phải vậy.

Em lo lắng cho anh. Tôi nói tiếp. Anh hiểu Thụy Thiên mấy phần.

Anh cũng không biết nữa.

Thụy Thiên ở bên cạnh anh, chăm sóc cho anh, lắng nghe anh nói.

Anh ấy xin lỗi vì trước đây không quan tâm anh.

Anh ấy nói nếu có thể quay ngược thời gian, anh ấy chỉ cần gặp được anh sớm hơn, nói yêu anh sớm hơn.

Khi anh bị bệnh, Thụy Thiên sẽ bỏ việc ở công ty để ở cùng anh. Khi anh nghĩ muốn làm gì, Thụy Thiên đã thay anh chuẩn bị tốt tất cả. Anh thích ăn gì, thói quen của anh như thế nào, tất cả, Thụy Thiên đều biết hết.

Anh ấy đã hi sinh cho anh rất nhiều.

Thụy Điển, tôi gọi anh, vậy tại sao anh ta không để anh tiếp tục làm việc anh thích?

Công việc bên cạnh anh ta chẳng qua cũng chỉ là cái cớ để hai người gần nhau đúng không? Nó căn bản không có việc gì để làm?

Ừ. Thụy Điển có vẻ xấu hổ, anh chèn thêm một cái emotion để thương vào. Nhưng anh cũng thích ở cạnh Thụy Thiên nữa.

Người ngoài không ai nói gì? Không có lời ra tiếng vào? Tôi lo lắng hỏi.

Thụy Điển im lặng. Đồng hồ đã chỉ đến số mười một, âm thanh kim giây lặng lẽ nhích nhích làm trái tim tôi thất lại. Thụy Điển, hẳn là rất đau buồn phải không?

Cũng có. Một lúc lâu, Thụy Điển trả lời.

Rồi Thụy Thiên nói sao? Anh ta giải quyết ra sao?

Thụy Thiên không biết, Thụy Điển nói, vội vàng bổ sung thêm, nhưng chuyện này cũng không có gì quan trọng đâu. Người ta nói chán rồi thôi. Dù sao cũng là sự thật, anh không để tâm.

Sự thật? Hẳn là rất khó nghe phải không? Miệng lưỡi những kẻ nhàn rỗi chẳng lẽ em còn không biết? Thụy Thiên không thể không biết, anh cũng hiểu phải không, Thụy Điển. Anh ta chỉ là đang thử sức chịu đựng của anh thôi, anh ta đang đùa giỡn anh thôi, anh ta xem anh có thể kiên trì bên cạnh anh ta đến lúc nào.

Không phải. Dòng chữ lạnh lùng hiện lên trước mắt tôi. Em không được nói vậy.

Em không nói vậy. Tôi đau lòng nói. Anh so với em còn biết rõ hơn, đúng không? Anh đã biết rồi đúng không?

Thụy Điển im lặng.

Anh nói đi? Thụy Thiên không yêu anh?

Thụy Thiên nói, Thụy Điển cân nhắc một chút, cuối cùng, những con chữ vô tình vẫn hiện lên trước mắt tôi.

Thụy Thiên nói nếu yêu anh ấy thì phải sẵn sàng đối mặt dư luận.

Anh ấy muốn anh chứng minh mình có đủ kiên trì không.

Anh ấy để anh tự giải quyết.

Biện hộ. Tôi bực tức đập bàn mình máy tính, mắng Thụy Điển. Anh còn giả vờ ngu ngốc? Anh ta nói sao? Anh ta nói rất khó nghe?

Thụy Điển lại im lặng.

Một lúc lâu sau mới nói, không sao đâu. Anh chờ Thụy Thiên được.

Chờ? Anh không phải định nói lấy tình cảm mình làm cảm động anh ta đó chứ?

Anh không lạc quan được như vậy. Emotion cười nhạo nhỏ hiện lên trước mắt tôi.

Anh sẽ kiên trì cho Thụy Thiên thấy.

Thấy cái gì? Để làm gì? Anh ta sẽ yêu anh nếu anh vứt bỏ hết tự tôn và mọi thứ mà chạy theo anh ta?

Không. Thụy Điển ngăn ngừa một lát, cuối cùng vẫn nói. Em đừng nói nữa Thụy Điển.

Anh chỉ muốn lừa dối mình một chút thôi.

Em cứ lừa anh đi.

Thụy Thiên lấy hết tất cả của anh rồi, cả trái tim lẫn thân thể này đều là của anh ta. Anh chỉ muốn đánh cắp của anh ta một chút dịu dàng thôi.

Là si tâm vọng tưởng cũng được.

Anh chỉ cần giả dối của Thụy Thiên thôi.

Anh, tôi run run gõ lên bàn phím, ngu ngốc.

Ngu ngốc. Ngu ngốc. Ngu ngốc.

He he, Thụy Điển lại bày ra emotion nhần nhở. Anh rất thông minh nha.

Nhưng mà...

À, Thụy Thiên về rồi, anh không nói chuyện với em nữa.

Thụy Điển.

Em, Thụy Điển nói với tôi, hãy giữ gìn sức khỏe.

Anh không sao.

Dòng tin cuối cùng hiện lên, và biến mất.

6. Chương 6

“Tình yêu của anh thật tàn nhẫn,” tôi nói, “may mà người anh yêu không phải là em.”

Cuối cùng, Thụy Điển vẫn là đợi không được.

Thụy Thiên không yêu anh, không cách nào yêu anh được. Vui đùa chán chê rồi, Thụy Thiên đem anh bỏ lại sau lưng, bắt đầu hành trình lẫn lộn vào tình trường tìm kiếm hương sắc mới.

Thụy Điển nói với tôi điều này vào một buổi chiều mùa hạ, rằng sau hơn nửa năm sống cùng nhau, Thụy Thiên trưng ra vẻ mặt lạnh lùng khi về nhà, chỉ lẳng lặng nói với Thụy Điển, “Mình chia tay nhau đi, Thụy Điển. Ngày mai em hãy dọn đồ rời khỏi đây.”

Rồi như sợ Thụy Điển không hiểu rõ, anh ta nói thêm, “Công việc ở công ty nếu em không thích có thể bỏ, nếu vẫn muốn làm thì cứ tiếp tục làm, dù gì thì lương cũng không tệ. Nhưng nếu tiếp tục làm anh sẽ chuyển em qua bộ phận khác. Được không?”

Thụy Điển tóm gọn lời chia tay của Thụy Thiên trong vòng mấy câu nói đó, gọn gàng và trách nhiệm đến mức tàn nhẫn. Lời kể của Thụy Điển trầm trầm, bình tĩnh, pha theo chút ôn hòa thường ngày. Không khóc, cũng không nháo, chỉ lẳng lẽ nói tôi nghe như thể đang nói chuyện của một ai khác. Rằng người bị chơi đùa đến thảm hại kia không phải anh, cũng không phải một người bạn nào đó của anh, mà là một người anh hoàn toàn không quen biết. Rằng câu chuyện đó cũng như một mẫu bi kịch chiếu trên tivi hay đăng trên báo, hoàn toàn lạnh lùng xa lạ.

Giả như Thụy Điển có thể khóc, tôi lúc đó đã nghĩ như vậy. Qua điện thoại, giọng người đàn ông này yếu ớt xen lẫn một nỗi vang lên, nhưng vẫn dịu dàng. Anh không trách Thụy Thiên, anh nói, anh trách mình quá khờ dại.

Anh trách mình đã biết là lửa mà còn đâm đầu vào, để bản thân cháy rụi không còn một mảnh. Đã biết Thụy Thiên tàn nhẫn lại còn đem tình cảm đi yêu hấn ta. Nhưng anh vẫn không nói hối hận khi yêu hấn. Thụy Điển bảo, dù sao thì những ngày vừa qua đều rất hạnh phúc.

“Anh đang nói dối.” Tôi trả lời.

“Anh không nói dối,” tiếng cười Thụy Điển hiền lành vang lên trong điện thoại, “Anh từ đầu cũng chỉ định đánh cắp một chút dịu dàng của Thụy Thiên. Cái anh ấy cho anh đã nhiều hơn cái anh cần rồi.”

“Anh rất đau khổ đúng không?”

“Không, anh rất bình thường.” Thụy Điển nói, tươi cười với tôi. “Quãng thời gian qua cũng phải cảm ơn Thụy Thiên, lúc anh dao động sẽ lập tức ôm lấy anh, vậy là anh lại bình tĩnh. Lại có thể tiếp tục hưởng thụ dịu dàng của anh ấy. Em nói xem, lại đẹp trai như thế, Thụy Thiên nếu đóng phim anh sẽ là fan trung thành của anh ấy.”

“Nếu anh đóng phim em cũng sẽ là fan của anh.” Lúc gặp lại Thụy Điển, tôi nói với anh như vậy, “Anh cũng đóng rất đạt.”

“Thụy Điển,” Thụy Điển vuốt tóc tôi, “Anh không sao cả.”

Anh không sao, câu nói này, tôi đã nghe rất nhiều lần.

Anh không sao cả. Anh ta không sao cả. Người đàn ông này của tôi rất mực kiên cường, dù bất cứ chuyện gì xảy ra đi nữa, anh vẫn có thể ôm lấy tôi, vừa dỗ dành vừa nói, anh không sao cả. Em đừng khóc.

Đột nhiên tôi chợt nhận ra, nước mắt tôi toàn chảy cho Thụy Điển.

Giọng nói anh nhẹ nhàng, bàn tay anh dịu dàng, vuốt tóc tôi, nói với tôi rằng cảm ơn em nhiều lắm. Nhưng Thụy Điển ơi, anh có biết anh đang cảm ơn điều gì không. Anh có biết bây giờ anh nên làm gì không. Thụy Thiên chết rồi, Thụy Thiên mà anh yêu đã chết rụi trong trái tim tôi rồi. Còn trong anh, Thụy Thiên mà anh yêu thật ra chưa bao giờ tồn tại. Anh ta là giả, là ảo ảnh anh tự dựng nên, vậy thôi, Thụy Điển. Anh không đợi được, cũng không đánh cắp được gì hết.

Cuộc gặp gỡ năm đó với Thụy Điển, đó là lần cuối cùng anh ôm tôi vào lòng. Lần cuối cùng anh vuốt tóc tôi mà bảo rằng, em đừng khóc cho anh nữa. Giống như nhức nhối, nhìn vào tôi, vết thương của Thụy Điển tưởng như đã thành sẹo bỗng dưng nứt da chảy máu. Thụy Điển cười, nói rằng, anh vẫn là không sao cả. Rồi Thụy Thiên tìm đến tôi trong một buổi tối mùa đông. Tháng mười một, ngày hôm đó mưa rất lớn. Thụy Thiên đợi trước công ty, nhìn thấy tôi, chỉ nhẹ nhàng nhún vai mà bảo, “Anh mời em uống rượu.”

Mà Thụy Thiên mời tôi uống rượu thật. Rượu Tây, uống vào có mùi lúa mạch. Mùi nho, đại khái là một loại thức uống đắt tiền nào đó. Thụy Thiên ngồi ở quầy rượu, nhón nha uống đến ly thứ ba mới quay sang hỏi tôi, “Dạo này em thế nào?”

“Thế nào là thế nào?” Tôi hỏi lại.

“Em có khỏe không?”

“Anh từ xa như vậy đến đây gọi em uống rượu chỉ để hỏi em có khỏe không?”

Tôi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Thụy Thiên, nhỏ giọng nói, “Thụy Điển vẫn khỏe.”

“Ừ?”

“Em mới gặp anh ấy cách đây hai tháng,” tôi nói tiếp, “anh ấy quên anh rồi Thụy Thiên.”

Gương mặt thản nhiên của Thụy Thiên thoáng chút ngơ ngác, không quá một giây sau lại trở nên tĩnh lặng. Im lặng một lúc, hần mới nói tiếp, “Thụy Điển bây giờ ở đâu?”

“Ở đây.”

“Ở đâu?”

“Đây.” Tôi chỉ vào mình, nhàn nhạt cười, “Thụy Điển đang trước mặt anh đây.”

“Thụy Điển!”

“Thụy Thiên, anh trông mong điều gì?”

Thụy Thiên, anh muốn gì? Tôi muốn hỏi. Anh còn muốn gì ở em, muốn gì ở Thụy Điển, muốn gì ở cuộc đời này. Muốn một người yêu, anh chẳng lẽ chừng ấy người yêu còn không đủ. Muốn một người tình, chẳng

phải anh đã chán chê với vô số cuộc vui rồi sao. Muốn Thụy Điển, có trong tay chính anh mới là người đem vứt bỏ. Vậy anh còn trông mong điều gì nữa.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Thụy Thiên, chỉ thấy đôi con ngươi xao động, gương mặt thoáng chốc trở nên lạnh lùng. Thụy Thiên không nhìn thẳng vào tôi, chỉ nhìn vào ly rượu trên quầy, những ngón tay dài mân mê vành ly, đôi môi mím chặt. Chúng tôi cứ im lặng như thế, tôi gọi ly rượu thứ hai, Thụy Thiên gọi ly thứ năm.

“Anh cũng chẳng biết mình trông đợi điều gì.” Cuối cùng, Thụy Thiên nói. “Không có Thụy Điển, anh cảm thấy không thoải mái.”

Giọng nói Thụy Thiên cứ như tâm tình, nhỏ nhẹ từ tốn. Có chút thản nhiên, cũng có chút bất lực. Thụy Thiên vẫn không nhìn tôi, hẩn nhìn ly rượu, nhìn ánh đèn, nhìn người ra người vào nơi cửa, cuối cùng dừng mắt ở những ngón tay mình. Nhìn một Lý Thụy Thiên cao cao tại thượng vui đùa mình những năm về trước đang an tĩnh ngồi trước mặt mình như vậy, bỗng nhiên trong lòng tôi có chút xót xa. Sự thay đổi quả nhiên đáng sợ. Gần bên Thụy Điển không lâu đã khiến Thụy Thiên biến thành cái dạng này rồi, trầm tĩnh đến mức không khỏi khiến con người ta nhút nhối.

“Thụy Thiên,” tôi không đành lòng nói, “rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tôi chưa bao giờ tin Thụy Thiên, nhưng vẫn hỏi, thoáng mong hẩn có thể nói ra một lời giải bày thỏa đáng.

“Anh muốn Thụy Điển trở lại.” Thụy Thiên nói, “nhưng anh không tìm ra cậu ấy.”

Im lặng một lúc, Thụy Thiên nói tiếp, “Em biết cậu ấy ở đâu mà. Thụy Điển ngoài anh ra chỉ có mình em.”

“Vậy tại sao anh lại muốn Thụy Điển rời đi?”

“Lúc trước là do anh không nhận ra.”

“Không nhận ra.” Tôi lắc đầu. “Chỉ ba tiếng ‘không nhận ra’ của anh đã có thể giết chết một người, anh biết không? Hay anh cũng không nhận ra?”

“Anh cứ nghĩ mình không cần Thụy Điển.”

“Bây giờ thì anh biết anh cần rồi?”

“Không có cậu ấy anh không thoải mái.” Thụy Thiên nhẹ nhàng nói, “cậu ấy cứ như thói quen của anh. Anh không bỏ xuống được.”

“Anh cũng sẽ từ từ quen việc không có anh ấy thôi.”

Thụy Thiên chỉ lắc đầu.

“Em không hiểu, Thụy Điển.” Hẩn nói. “Không có Thụy Điển cái gì anh cũng không làm được, cái gì anh cũng không muốn, cái gì cũng không cần. Về đến nhà thấy đèn chưa sáng nên rất ngỡ ngàng, mở tủ lạnh không thấy đồ ăn cũng rất hụt hẫng, buổi tối không thấy ai chạy qua chạy lại dọn dẹp nhà cửa lại cảm thấy rất trống vắng.”

“Vậy à,” tôi không ngăn nổi tiếng cười, “vậy thì anh nên liên hệ với công ty cung cấp dịch vụ dọn dẹp nhà cửa đi. Anh không nhớ Thụy Điển, cái anh nhớ là một người ở thì đúng hơn.”

“Em hiểu anh muốn nói gì mà Thụy Điển.” Thụy Thiên cười khổ, “Vô tình pha hai ly cà phê, gọi nhầm hai phần ăn, buổi sáng tỉnh dậy thuận theo thói quen ôm lấy khoảng không bên cạnh. Mua nhầm những loại thức ăn vặt chẳng bao giờ đụng đến, thuê nhầm phim chẳng bao giờ coi, về đến nhà mới nhận ra ở đây chỉ có mình mình. Chỉ những thứ nhỏ như thế cũng sắp làm anh điên lên rồi.”

Tôi im lặng nhìn Thụy Thiên, nói, “Em nghĩ anh nên đi khám bác sĩ xem mình có bệnh gì hay không, đáng trí chẳng hạn. Chuyện này em không giúp được anh.”

“Em thật tàn nhẫn.” Thụy Thiên ngạc nhiên nhìn tôi, cuối cùng buột miệng nói.

“Thụy Thiên, anh nhìn lại anh đi.” Tôi nói. “Tàn nhẫn của em là do anh dạy. Anh luyện tiết điều gì? Thụy Điển? Hay một đứa ngốc cứ bám theo anh. Nếu cần người dọn nhà thì thuê về là được rồi, còn nếu chưa

quen với sự ra đi của Thụy Điển thì từ từ anh cũng sẽ chấp nhận được sự thật thôi. Nếu Thụy Điển bắt đồng với những cuộc tình khác của anh, bắt đồng với em, vậy thì anh xem Thụy Điển là gì. Anh muốn anh ấy đi, anh ấy đi. Giờ muốn anh ấy về thì đến bảo em kêu về hay sao? Anh không để ý đến cảm giác của em, cảm giác của Thụy Điển?”

“Anh là yêu phải không Thụy Thiên? Nếu không phải thì anh đừng cố chấp nữa. Buông ra một người anh không yêu là tha thứ cho người đó, cũng là bao dung cho chính bản thân anh nữa. Anh tàn nhẫn với rất nhiều người rồi, đừng tàn nhẫn với Thụy Điển nữa. Không ai yêu anh nhiều như Thụy Điển, cũng không ai luyến tiếc anh nhiều bằng anh ấy. Anh không yêu Thụy Điển, tốt thôi, buông anh ấy ra, để anh ấy lại cho em. Em yêu thương Thụy Điển nhiều hơn anh, cũng luyến tiếc Thụy Điển hơn anh rất nhiều.”

“Anh cũng là luyến tiếc Thụy Điển.” Thụy Thiên nói, “Anh có thể không yêu Thụy Điển nhiều như em, nhưng mà Thụy Điển, em không thể nào cần Thụy Điển bằng anh. Không có cậu ấy em vẫn sống tốt, còn anh, cứ như vậy cuộc sống của anh cũng hỏng rồi.”

Tôi bắt giắc im lặng, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Thụy Thiên. Thoáng chốc chợt thấy tay mình lạnh giá. Sự trầm tĩnh của Thụy Thiên, không cao ngạo của Thụy Thiên, không tự tin của Thụy Thiên, cô đơn của Thụy Thiên, bất lực của Thụy Thiên, tất cả đều làm tôi sợ hãi.

Tôi gọi ly rượu thứ ba.

“Anh đã từng sống rất tốt dù không có Thụy Điển.” Thụy Thiên nói. “Nhưng bây giờ bắt đồng. Phải làm sao để yêu cậu ấy, anh không biết. Phải làm sao để cậu ấy an tâm, anh không biết. Phải làm sao để cậu ấy hiểu anh thực sự chỉ còn có cậu ấy, anh cũng không biết. Là anh hủy hoại Thụy Điển, cũng là anh đùa giỡn cậu ấy, là anh vờ yêu Thụy Điển, cũng là anh xoay vòng cậu ấy trong ái tình của mình. Là anh bắt đầu không nghiêm túc, là anh chỉ muốn ác ý phá hoại Thụy Điển, nhưng anh cũng đã từng nghiêm túc.”

“Khi anh nghiêm túc thì Thụy Điển đều lo sợ. Không tin tưởng, là lỗi của cậu ấy. Sống không thoải mái, sống thấp thỏm lo âu là tự cậu ấy chọn. Anh chỉ có mình Thụy Điển, nhưng Thụy Điển ngoài anh còn có em nữa. Anh hò hẹn với em, Thụy Điển cũng vẫn tự tại. Anh quen người khác, Thụy Điển vẫn không hề ngờ ngác. Anh không biết làm gì để giữ lại cậu ấy, anh mới là người không thể yên tâm. Nếu Thụy Điển đi, anh nói gì để cậu ấy quay lại đây? Tại sao anh nói yêu, nói thương hàng trăm hàng vạn lần mà cậu ấy không hề tin tưởng. Là anh giả dối, hay tình yêu của Thụy Điển đối với anh cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi? Anh nói cậu ấy đi, đi đi, cậu ấy không thềm nói một câu, đi thật. Đi không trở lại. Thậm chí biểu tình hoảng hốt cũng không có, đau đớn cũng không có. Anh mới là người không hiểu Thụy Điển có yêu anh không.”

“Thụy Điển, em nói xem, anh muốn điều gì?”

Tôi im lặng nhìn Thụy Thiên, thì ra nước mắt đã chảy từ lúc nào.

“Tình yêu của anh thật tàn nhẫn,” tôi nói, “may mà người anh yêu không phải là em.”

Thụy Thiên gọi ly rượu thứ sáu.

Tôi ra về, để lại cho hắn một mảnh giấy, trên đó có địa chỉ và số điện thoại của Thụy Điển.

7. Chương 7

Chẳng biết nên vui hay nên buồn, cũng chẳng biết là do Thụy Thiên quá chân thành hay Thụy Điển đã quá trầm mê vào ái tình của người đàn ông kia nữa.

Thì ra, tình yêu của tôi với Thụy Thiên vẫn còn mạnh mẽ như vậy. Nghe hắn nói, tôi chỉ biết bật khóc.

Suốt cuộc gọi cho Thụy Điển trong đêm hôm đó, tôi vẫn khóc như vậy. Tôi nói, Thụy Điển, Thụy Thiên vừa đến tìm em. Tôi lại nói, Thụy Điển, Thụy Thiên là yêu anh, yêu anh, yêu anh nhiều lắm. Nhưng Thụy Điển không nói gì cả. Anh im lặng.

Tiếng khóc của tôi dồn nhau vang lên trong điện thoại. Căn phòng tôi trống vắng. Nghe tiếng mình khóc vọng lại càng tự cảm thấy thương mình hơn, tiếp tục khóc nức lên. Tôi không thể nói gì, Thụy Điển cũng chỉ nghe tôi khóc. Trước khi tôi gác máy anh nhẹ nhàng thở ra, nói, “Anh yêu thương em nhiều lắm Thụy Điển.”

Người đàn ông này của tôi chính là như vậy. Anh im lặng nghe tôi nói, im lặng chịu đựng tổn thương và càn quấy nơi tôi, im lặng hứng chịu mọi cay đắng trong cuộc đời này. Anh bao dung cho tôi nhiều lắm, chỉ là, anh không biết tự bao dung và tha thứ cho tình yêu của mình. Vậy nên, những ngày tháng đó, tôi đã nghĩ Thụy Thiên chắc hẳn phải mất thật nhiều thời gian mới có thể đưa anh trở lại. Nhưng mà không phải. Một cuộc điện thoại của Thụy Thiên, một cuộc gặp gỡ không hẹn trước nơi hiên nhà Thụy Điển, chỉ như vậy, anh đã tiếp tục ngã vào vòng tay của hắn.

Khi nghe giọng anh nói trong điện thoại, tôi chỉ có thể cười. Chẳng biết nên vui hay nên buồn, cũng chẳng biết là do Thụy Thiên quá chân thành hay Thụy Điển đã quá trầm mê vào ái tình của người đàn ông kia nữa. Anh đơn thuần quá, hoặc là tình yêu của anh dễ dàng quá, Thụy Thiên nói, anh vội vã bỏ lại tất cả sau lưng, toàn tâm toàn ý đi yêu anh ta.

Những ngày tháng đau khổ của Thụy Điển kết thúc vào cuối mùa đông năm đó. Về lại với Thụy Thiên, anh như hoàn toàn biến thành một con người khác. Ngày tết cổ truyền gặp lại tôi, Thụy Điển đã mập ra hơn một tí, gương mặt thêm chút da thịt khi cười lộ rõ lúm đồng tiền bên má trái, mái tóc đen hơi phủ xuống che đi đôi mắt đen sâu thẳm. Anh cho tôi bao lì xì, trên đó còn vẽ một cái mặt cười nhăn nhó. Ngồi xuống ghế đối diện trong quán cà phê vắng người, anh bảo, “Tết năm nay ấm quá.”

Tôi bảo anh, “Đó là tự trong lòng anh ấm áp đó thôi.”

Thụy Điển mỉm cười, bảo, “Cứ như thế này thì thật tốt quá.”

Rồi nắm lấy tay tôi, nói tiếp, “Hãy lì xì cho anh.”

Tôi hất tay Thụy Điển ra, chùi chùi như chạm phải bẩn, trả lời rằng, “Anh đã già như thế còn muốn nhận tiền lì xì.”

Thụy Điển thoáng im lặng, nhìn tôi, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Thời gian trôi qua nhanh quá. Anh lướt tiếc thanh xuân của mình ghê.”

Hai mươi bảy tuổi, chúng tôi dường như đã già. Những người già sớm của thời đại này ngồi nhìn nhau trong quán cà phê, muốn nói gì đó, chỉ thấy cổ họng nghẹn ngào. Ôm lấy anh, tôi nói với giọng như sắp khóc, “Em nhớ anh lắm, Thụy Điển.”

Tôi sợ mình già, Thụy Điển cũng sợ mình già. Kể từ ngày gặp Thụy Thiên mấy năm về trước, đến bây giờ, đã quá nhiều chuyện xảy ra, cũng quá nhiều thay đổi. Tôi lướt tiếc anh, tôi bảo, nếu không phải vì Thụy Thiên xuất hiện, tôi và Thụy Điển bây giờ đã là vợ chồng. Thụy Điển không nói gì cả, chỉ mỉm cười đẩy tôi ra, nói, “Già rồi mà còn khóc nhè.”

Tôi chính là như vậy, thích khóc vặt, nhưng lại là đứa mạnh mẽ. Lúc đối mặt với cuộc sống tôi rất cứng cỏi, rất nghiêm túc, và không hề nhạy cảm như Thụy Điển. Thụy Điển không khóc vặt, anh cũng hầu như không bao giờ khóc, nhưng người đàn ông này của tôi quả thật rất mềm yếu, anh khóc trong lòng, khóc trong tim mình.

Lần gặp lại trong tang lễ một người bạn thời trung học vào đầu mùa hạ năm đó, tôi cũng đã thấy anh khóc như vậy. Khóc với gương mặt thanh tú không chút biểu cảm, cơ mặt căng cứng như đè nén gì đó, chỉ có con mắt đỏ hồng và khóe mắt ướt nước. Thụy Thiên đứng cạnh anh không nói gì cả, nhìn thấy tôi chỉ gạt đầu cười, làm khẩu hình, nói, “Đỗ dành Thụy Điển giúp anh.”

Rồi Thụy Thiên bỏ đi. Tôi đến gần Thụy Điển, mỉm cười chào anh, “Già rồi mà còn khóc nhè.”

Thụy Điển kinh ngạc khi nhìn thấy tôi, quay qua quay lại tìm kiếm Thụy Thiên. Tôi chỉ bảo, “Anh ta trốn rồi.”

Thụy Điển mỉm cười, tôi lại nói tiếp, “Bụt hỏi, tại sao con khóc?”

Thụy Điển thoáng im lặng, nhìn xung quanh, rồi nhìn thẳng vào tôi, “Anh sợ anh chết.”

Câu trả lời của Thụy Điển làm tôi ngỡ ngàng. Định thần lại đã thấy anh ngồi xuống một góc phòng, tôi cũng vào ngồi cạnh anh, im lặng không nói. Thụy Điển rót cho tôi ly trà, tôi nhận lấy uống cạn một hơi.

“Khát? Thêm một ly nữa không?”

“Không,” tôi trả ly vào tay anh, “anh nói với em là anh bị loại bệnh nan y nào giống trên truyền hình đi?”

Thụy Điển hơi ngẩn ra khi nghe tôi nói, chợt ngoắc tay cười, “Không phải, ý anh không phải như vậy.”

“Vậy tại sao anh sợ chết?”

“Văn Vũ chết rồi, em thấy không?”

“Thì sao?”

“Văn Vũ thông minh như vậy, giỏi dang như vậy, tiền đồ xán lạn như vậy, vậy tại sao cậu ấy lại tìm đến cái chết? Hay chúng ta không thể tự định đoạt cuộc đời mình? Đúng vậy, chúng ta không thể tự định đoạt cuộc đời mình, phải không? Hôm nay đang sống, bước ra đường, gặp tai nạn giao thông, vậy là chết. Em nói xem có bao nhiêu đáng sợ. Chúng ta không chọn được cái chết cho mình, cũng không thể nhìn thấy bộ dạng mình sau khi chết sẽ thế nào, không thể tự chọn bia mộ, cũng không tính toán được nơi chôn cất. Thậm chí không thể mua cho mình bó hoa hay cắm giúp mình cây nhang.”

Giọng Thụy Điển vang lên đều đều xen lẫn tiếng tụng kinh từ bức tượng phật nho nhỏ chạy bằng pin đặt gần bàn thờ, gương mặt anh tựa như vô cảm, cũng tựa như xót xa. Nhìn tôi một lúc, anh lại nhỏ giọng nói tiếp.

“Anh không sợ chết, anh chỉ sợ không nhìn thấy Thụy Thiên nữa. Anh sợ Thụy Thiên không còn xuất hiện trước mắt anh nữa, cũng sợ Thụy Thiên chết trước anh. Nếu Thụy Thiên chết anh phải làm thế nào hả Thụy Điển?”

Câu nói của Thụy Điển làm tôi nhớ đến gương mặt nhìn nghiêng của Thụy Thiên vào buổi tối cái ngày mời tôi đi uống rượu. Dưới ánh đèn mờ và âm nhạc cũng lặng lẽ như vậy, Thụy Thiên đã nói với tôi, mất đi Thụy Điển, cuộc đời anh hồng rồi.

Thương Thụy Điển, tình yêu của anh sao lại khó khăn như thế. Được cũng sợ, mất cũng sợ. Thụy Thiên không yêu anh thì anh đau đớn, Thụy Thiên yêu anh thì lại sợ mất đi người ta. Ai dạy cho anh cách làm sao để yên lành mà yêu thương, an tâm mà sống? Tôi thương anh như thế, Thụy Thiên yêu anh như thế, vậy mà Thụy Điển vẫn trầm mê trong sợ hãi. Tôi không đành lòng.

“Kiếp sau, anh muốn làm một đám mây to.” Thụy Điển nói. “Tan thành mưa, biến thành hơi nước, tụ lại thành mây. Mãi mãi như thế, vĩnh viễn trường tồn với thời gian.”

“Em không biết anh lại yếu đuối như vậy.”

Thụy Điển nhìn tôi, khẽ cười, “Em phải mạnh mẽ như vậy, cứ như vậy thật tốt. Anh cái gì cũng không có, cái gì cũng không cần, cũng chỉ còn em và Thụy Thiên thôi.”

“Ngả vào vòng tay Thụy Thiên, anh càng ngày càng trở nên vô dụng.”

Thụy Thiên vẫn giữ nụ cười trên môi, nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng. Tiếng nói anh vang lên làm tim tôi thất lại, đến khi nghe Thụy Điển nói ‘em đừng khóc’ thì nước mắt đã chảy đầy trên mặt. Thụy Thiên đến vỗ nhẹ vai tôi, đem Thụy Điển về. Tình yêu của tôi những năm tháng đó có lẽ đã kết thúc như vậy. Tôi chết tâm với Thụy Thiên. Không phải vì hắn ta có điểm gì xấu, mà là tình yêu của Thụy Điển làm tôi không dám tiến về phía trước. Tôi cầu mong cho hai người họ hạnh phúc, nói toàn tâm toàn ý thì không đúng, nhưng là hoàn toàn chân thành.

Chỉ có Thụy Điển mới yêu Thụy Thiên cách ngu ngốc như vậy, cũng chỉ có Thụy Thiên, mới xứng đáng để Thụy Điển yêu nhiều như thế. Hoặc là, trong thế giới này chỉ có một mình Thụy Thiên mới có thể hiểu được trái tim Thụy Điển, để yêu anh, bảo bọc anh, chăm sóc anh và đồng hành cùng anh. Người đàn ông này của tôi không kiên cường, không mạnh mẽ nhưng hoàn toàn không hề yếu đuối. Chỉ là, anh quá cảm và đa tình quá.

Những cuộc gặp gỡ bất ngờ, đến rồi đi, thoáng chốc chúng tôi đã hai mươi tám. Tang lễ bố tôi, Thụy Điển và Thụy Thiên cũng đến. Thụy Điển vốn sống cùng họ hàng từ bé, anh không có cha mẹ, một mình anh, anh chỉ có tôi và Thụy Thiên. Thấy tôi khóc, mắt Thụy Điển cũng đỏ hoe. Thụy Thiên nhẹ nhàng nắm tay anh nơi khuất ánh mắt mọi người, chỉ bảo, “Em không được khóc, sẽ làm Thụy Điển khóc thêm nữa.”

Thụy Điển gạt đầu, nhẹ nhàng ôm lấy vai tôi.

Chúng tôi đứng ôm nhau suốt buổi chiều hôm đó, tang lễ kết thúc, tôi bảo anh, “Em muốn đi du lịch.”

Chỉ một câu, tôi khoác ba lô lên vai đi vòng quanh đất nước, bỏ lại Thụy Điển và thành phố phía sau. Thụy Điển liên lạc với tôi bằng điện thoại, Thụy Thiên bằng email, và tôi liên lạc với hai người họ bằng bưu thiếp.

Có lần dừng chân ở một tỉnh miền Bắc, người ta bán tấm bưu thiếp có màu xanh tím, thấp thoáng bóng lưng của một người thanh niên rất đẹp, tôi mua, gửi cho Thụy Điển. Trên đó hí hoáy ghi vài chữ, “Em muốn đây là chồng tương lai của mình.”

Thụy Điển chỉ nhún vai cho tôi một câu, “Thật giống Thụy Thiên.”

Tôi biết, Thụy Điển luôn áy náy vì điều đó. Dù tôi không có ý, không có tình. Dù tôi đối với Thụy Thiên đã hoàn toàn không có hi vọng, nhưng Thụy Điển vẫn cảm thấy có lỗi với tôi vì điều đó.

Ngày dừng lại ở biển, tấm ảnh chụp gửi bằng tin nhắn đa phương tiện đến Thụy Điển, anh cũng bảo, “Biển thật giống Thụy Thiên.”

Tôi vừa giận vừa buồn cười, gửi cho anh tấm ảnh con mực, bảo, “Em muốn kết hôn với con mực này, thật xinh đẹp, anh có thấy nó giống Thụy Thiên không?”

Thụy Điển không trả lời tin nhắn, gọi thẳng cho tôi, nói, “Anh xin lỗi.”

“Thấy có lỗi thì trả Thụy Thiên lại cho em đi.” Tôi nói đùa.

Thụy Điển bắt giác im lặng.

Tiếng sóng biển áp vào tai tôi rì rào, tôi thản nhiên nhìn biển, nhìn bầu trời, nói, “Em yêu anh, Thụy Điển.”

Thụy Điển khẽ cười trong điện thoại, trả lời, “Anh cũng rất yêu thương em.”

8. Chương 8

Thụy Thiên im lặng, một lúc lâu sau mới nói, “Anh yêu Thụy Điển, yêu vô cùng.”

Sau đó, Thụy Thiên nhắn cho tôi một tin, “Đừng làm Thụy Điển đau lòng nữa.”

Tin nhắn này đến vào nửa đêm, lúc tôi say ngủ. Tôi nhìn màn hình điện thoại, không thể tin được rằng Thụy Thiên lại nhắn cho tôi.

Thụy Thiên trước đây cũng từng có lúc nhắn tin cho tôi thế này, nhất là khi chúng tôi quen nhau. Nhưng từ khi Thụy Điển trở lại, để chứng minh mình toàn tâm toàn ý đối với anh, Thụy Thiên cắt đứt tất cả liên lạc với đám tình nhân cũ, trong đó, có cả tôi. Nhận được tin nhắn của Thụy Thiên là điều bất ngờ tôi chưa bao giờ nghĩ tới, nhìn tin nhắn trong điện thoại một lúc, tôi nhấn phím gọi lại.

Điện thoại vang lên nhạc chờ, bản Mou Ichido Kiss Shitakatta của B'z. Giọng người nghệ sĩ vang lên trong bóng tối là lạ, đến khi anh ta hát câu cuối cùng, Thụy Thiên nhắc máy, nói vào điện thoại, “Anh cho em năm giây để đồng ý.”

Tôi hơi mỉm cười, nói, “Anh làm sao vậy, Thụy Điển đâu rồi?”

“Ngủ rồi,” Thụy Thiên trả lời bằng giọng khàn khàn, “Cậu ấy luôn nói mình có lỗi với em, Thụy Điển, anh phải làm sao đây? Đến cả em cũng không trách anh, Thụy Điển lại tự trách mình.”

Tôi im lặng khi nghe Thụy Thiên nói, loáng thoáng đầu dây bên kia có tiếng thở dài.

“Nếu có thể anh cũng muốn lấy hết tim hết lòng ra cho cậu ấy xem.”

“Anh định dọa anh ấy chết à, ai muốn nhìn thấy tim lòng của anh.”

“Thụy Điển!” Thụy Thiên gần giọng bên kia điện thoại.

“Thụy Điển không phải không tin anh.” Tôi nói, “Là vì tin anh mà cảm thấy có lỗi.”

Con người chính là loại sinh vật mâu thuẫn như vậy. Đôi khi được nhận quá nhiều cũng khiến người ta sợ hãi. Nếu không làm được gì sẽ càng thấy mình không tốt, cảm thấy mình là người phá hoại, là người xấu.

Thụy Thiên im lặng, một lúc lâu sau mới nói, “Anh yêu Thụy Điển, yêu vô cùng.”

Tôi mỉm cười ‘ừ’ một tiếng, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ.

Làm người thật tốt, còn có thể nhìn thấy người ta yêu nhau như vậy. Tình yêu là thứ gì đó vừa vĩ đại vừa bé nhỏ, vô cùng phức tạp cũng vô cùng đơn giản. Thụy Thiên và tôi đều yêu theo cách giản đơn, chỉ có Thụy Điển, anh luôn quá để tâm, luôn quá phức tạp hóa tình yêu. Thụy Điển luôn cho rằng anh đã mất rất nhiều mới có được tình yêu này, anh xem nó như bảo vật, như thứ đồ trân quý để ôm ấp trong lòng. Nhưng anh không biết, tình yêu của anh không chỉ thuộc về một mình anh, nó còn là của Thụy Thiên nữa.

Thụy Thiên mệt mỏi, có lúc cãi vã với Thụy Điển. Thụy Điển cũng chỉ im lặng, không nói gì cả. Hai người lúc gần lúc xa, lúc nóng lúc lạnh. Người ta bảo ‘thương nhau lắm, cắn nhau đau’ có lẽ là thế. Thụy Điển yêu Thụy Thiên nhiều quá, cũng vì yêu mà anh liên tục tự tổn thương chính mình. Xót anh, thương anh, có lần tình cờ gặp tôi, Thụy Thiên cười khổ, hần nói, “Tiếp tục như vậy có khi nào chia tay lại tốt hơn cho Thụy Điển không.”

Tôi cẩn thận lắc đầu, “Không có anh Thụy Điển chết mất.”

Thụy Thiên thở dài, “Anh không cần Thụy Điển yêu anh nhiều đến như vậy.” Hần nói, “Chỉ cần trong lòng cậu ấy có anh, anh sẽ dùng cả cuộc đời mình yêu thương cậu ấy. Nhưng Thụy Điển càng yêu anh, anh càng có cảm giác mình yêu thương cậu ấy không đủ, tình yêu không biết bao giờ đã trở thành gánh nặng.”

Tình yêu chính là như vậy. Thụy Điển ơi, cách yêu của anh sai rồi. Tôi muốn nói với anh điều này, nhưng tôi sợ Thụy Điển tổn thương, tôi sợ anh càng thêm đau khổ. Khi chưa có Thụy Thiên anh luôn trầm ổn, gương mặt thanh tú luôn thoáng nét cười dịu dàng. Có Thụy Thiên, gương mặt anh những lúc không cười đều phủ mờ một tia nghi hoặc, chần chờ sợ hãi.

Gương mặt đó làm tôi nhớ đến lúc làm tình cùng anh bên cánh cửa trong suốt ở căn nhà trong lòng Thụy Điển. Vòng tay anh tĩnh lặng, gương mặt anh những lúc gọi ‘Thụy Thiên’ đều loáng thoáng lặng lẽ bi thương. Thành phố chúng tôi sống khi còn ở Thụy Điển về đêm đèn vẫn sáng, những chiếc xe đen chạy dài trong thinh lặng. Bóng tối cứ lan dần, lan dần và nuốt mất những tiếng nức nở. Ngày đó, Thụy Điển gọi tôi là Thụy Thiên, ôm lấy tôi bằng đôi tay run rẩy. Tôi yêu Thụy Điển ngày hôm đó, cũng yêu Thụy Thiên của tháng ngày đó. Nhưng tuổi trẻ dễ dàng qua đi quá, tình yêu đã biến hai người này trở nên nhút nhát và tĩnh lặng. Hai người dần ông xoay vòng cuộc đời tôi đồng thời làm khổ nhau, Thụy Thiên mệt mỏi, Thụy Điển đau thương.

Lúc đến thăm nhà khi Thụy Thiên đi vắng, tôi nhận ra đôi mắt Thụy Điển hoe đỏ. Anh không khóc, anh bảo, chỉ là thức qua một đêm nên có chút mệt mỏi mà thôi. Thụy Thiên đêm đêm không về nhà, trái tim Thụy Điển phần nào đó đã trở nên lạnh lùng. Anh nhìn tôi bằng đôi mắt hoe đỏ của mình, môi để lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, anh nói, “Anh chờ em lâu lắm rồi.”

Câu nói này của Thụy Điển phẳng phất âm điệu như kiểu nhận mệnh, giống như là, anh đã biết tôi sẽ ghé thăm. Tôi nắm lấy bàn tay lạnh giá của Thụy Điển, đau lòng vuốt lên mái tóc anh mềm nhẹ. Tôi bảo anh, “Anh đừng làm em đau lòng nữa.”

Thụy Điển điềm nhiên cười, nhìn về phía chân trời xa xa, anh trả lời tôi, “Bây giờ anh nên buông tha Thụy Thiên phải không.”

“Thụy Thiên rất đau khổ, rất mệt mỏi, cũng rất nhẫn nhịn. Anh ấy sắp điên lên rồi, không, anh ấy là điên lên rồi. Cái gì anh ấy cũng không nhớ, lời hứa nào anh ấy cũng không cần giữ nữa, là anh đã hại Thụy Thiên rồi. Thụy Thiên nói anh hại anh ấy rồi. Đáng lẽ ra anh ấy phải có cuộc sống thản nhiên và vui vẻ, chỉ vì anh, tất cả đã mất hết rồi.”

Thụy Điển rất bình tĩnh, âm thanh đều đều như đang kể một câu chuyện xưa. Nhìn thấy anh an nhiên như vậy, tôi bỗng nhiên nghĩ, phải trải nghiệm bao nhiêu mới có thể thâm trầm như vậy, anh phải chết tâm bao lần mới trở nên lặng lẽ như thế. Thụy Điển không sai, yêu chẳng bao giờ sai cả. Cách yêu của anh cũng không hề sai, chỉ là, cuộc đời này tàn nhẫn với anh quá.

Tôi muốn ôm Thụy Điển vào lòng, chợt nhận ra người đàn ông này rất mực cao lớn. Một mình anh gánh vác gánh nặng tình yêu, một mình anh giữ lấy hi vọng, Thụy Thiên không kiên nhẫn, Thụy Thiên thương anh đến mức xót lòng, nhưng nỗi đau khổ vì tình yêu này không ai có thể giữ lấy giúp anh cả. Tôi vỗ nhẹ lên vai anh, nói thầm, em vẫn luôn ở bên cạnh anh. Thụy Điển nắm lấy tay tôi, nói, anh biết, cảm ơn em, Thụy Điển. Khi anh không còn gì cả em luôn ở bên cạnh anh. Khi anh có Thụy Thiên em lại lui về góc khuất. Là anh đã cướp mất ngày thơ và an lành của em rồi.

Tôi lắc đầu, nói với anh rằng, “Thụy Điển, chính vì anh như vậy mà tình yêu anh lâm vào bế tắc. Anh có biết câu chuyện của một tiểu phụ không?”

Thụy Điển nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ngày xưa ngày xưa, phải rồi, chuyện xưa nào cũng bắt đầu bằng một cụm từ như vậy. Ngày xưa ngày xưa có một người tiểu phụ ngày ngày lên rừng đốn củi. Ước mơ lớn nhất trong cuộc đời anh ta là làm việc chăm chỉ để trở thành một người cực kì giàu có. Anh ta có một cái chum đất đặt nơi đầu giường, mỗi ngày anh bỏ vào đó hai đồng bạc để dành. Rừng núi làm bạn với anh, không một con đường nào anh không biết, không một bóng cây nào anh chưa từng trú ngụ. Người tiểu phụ này rất chăm chỉ, ngày ngày đêm đêm đều cần mẫn với công việc của mình. Tiền kiếm được anh luôn tận lực để dành, không hề mua sắm gì cho mình, kể ăn cũng không dám ăn, mặc cũng không dám mặc. Thoáng chốc đã già đi không biết bao nhiêu tuổi. Thời gian thấm thoát trôi qua, một ngày nọ, bão lũ bỗng dưng kéo đến làng. Người chết vô số, nhà cửa cũng bị cuốn sạch. Người tiểu phụ kia may mắn sống sót, nhưng chum bạc anh ta dành giùm đã biến mất không còn dấu vết. Lúc đó, người tiểu phụ mới nhận ra mình không có gì cả.”

Tôi mỉm cười nhìn Thụy Điển, nói tiếp, “Kì thật người tiểu phụ đó vốn trước đây cũng không có gì cả. Tiền, anh ta có được mà không dùng được. Thế xác anh ta cũng bị chính bản thân bào mòn mất rồi. Qua một cơn bão lũ, cây cối cũng không còn cho anh ta đốn, gỗ cũng không dễ tìm, anh ta trách cuộc đời tàn nhẫn, nhưng nhìn xem, anh ta cũng có gì đâu? Anh ta trước đây vốn cũng chỉ là sống tạm bợ qua ngày, tự làm mình biến thành một cái xác khô, nếu không có một cơn lũ qua, anh ta cũng không thể trở nên giàu có như mình mong muốn được. Tiền tài, thử nghĩ xem, bao nhiêu là đủ. Phải có bao nhiêu mới thỏa mãn lòng tham của con người, bao nhiêu mới gọi là giàu có. Ước mơ của anh ta vốn không thể nào trở thành sự thật, dù anh ta đã bán mạng vì nó. Giấc mơ đó là vô nghĩa. Nếu trở nên giàu có mà biến mình thành một cái xác khô như thế thì giàu có để làm gì? Khoái khoái hoạt hoạt sống qua ngày không phải vẫn tốt hơn sao?”

“Thụy Điển, anh nhìn lại xem, tình yêu làm anh hạnh phúc hay khiến anh trở nên đau khổ. Anh muốn được yêu thương hay vì tham luyến tình yêu mà bị dày vò. Tình yêu không thể là gánh nặng được.”

Thụy Điển im lặng nhìn tôi, lắc đầu nói, “Người tiểu phụ vun đắp cho ước mơ của mình, anh ta sẵn sàng tiêu hao sinh mạng để đạt đến ước mơ đó. Dù biết chắc chắn những đồng bạc nhỏ nhoi đó không thể làm anh ta trở nên giàu có, dù có phải đánh đổi bằng tất cả, anh ta cũng không hối hận.”

“Em thấy không, cuộc đời tàn nhẫn với anh ta quá, kể cả là hi vọng, cũng không để anh ta được tiếp tục hi vọng.”

“Hi vọng là gì khi biết là vô vọng.” Tôi hỏi anh. “Đối mặt với sự thật rất tốt, anh ta chỉ cần nhìn đến ngày hôm nay thôi. Chúng ta không cần đến tương lai, cái chúng ta muốn là hiện tại.”

“Không phải,” Thụy Điển mỉm cười với tôi, “Đôi khi hi vọng cũng là một loại sức mạnh giữ cho con người ta có thể tiếp tục sống.”

“Em có biết những người dân chài miền biển?”

Em đã bao giờ ngồi xuống nghe những ngư dân kể chuyện đời mình? Cuộc sống của họ ngập chìm trong sóng gió và bão bùng. Đàn ông ra khơi, phụ nữ, trẻ em và người già lặng lẽ đợi họ trở về. Đó là những con người sống bằng hi vọng. Người ra đi hi vọng đem về cá lớn trở về, người ở lại trông mong bình an từ người thân bán mạng cho biển khơi. Có rất nhiều, rất nhiều những người không bao giờ có thể trở lại, cũng đồng thời có rất nhiều, những người không đợi được người thân quay về. Sự thật không giúp được họ, chẳng nào chưa nhìn thấy một mảnh xác, chẳng ấy họ vẫn còn không ngừng tin tưởng.

“Anh cũng muốn làm một ngư dân như vậy,” Thụy Điển nói, “Anh biết mình có lỗi với Thụy Thiên nhiều lắm, nhưng anh cũng đồng thời yêu anh ấy vô cùng. Dù có là gánh nặng, anh vẫn muốn tiếp tục như vậy.”

Thụy Thiên có thể trách anh làm hỏng cuộc đời anh ấy rồi, nhưng em biết không, Thụy Điển, cuộc đời anh cũng hỏng mất rồi.

Thụy Điển nói, lẳng lặng nhìn tôi. Ánh sáng lay động trong mắt anh, anh bảo, anh có lỗi với em và Thụy Thiên nhiều lắm.

Tôi bảo anh, “Anh không có lỗi.”

Lỗi là bởi cách yêu của chúng ta không hề đồng dạng. Là bởi thượng đế đã cho anh cùng Thụy Thiên chung một tình yêu, nhưng lại không bao dung cho hai người chung một điểm nhìn. Thụy Thiên chỉ cần bên anh ngày hôm nay, anh lại lo toan đến một tương lai xa quá.

Thụy Thiên muốn sống hết mình, anh chỉ muốn giữ lại từng chút từng chút cho ngày mai.

Lỗi là ở em, đã yêu thương anh và Thụy Thiên đến mức, nhìn vào tình yêu này cũng cảm thấy đau.

9. Chương 9

Hắn nói, “Thụy Điển, em biết không, anh sắp chết rồi.”

Quả thật lúc ấy, tôi mong muốn tình yêu này của Thụy Điển không có điểm dừng. Giá như nó cứ chạy mãi, chạy mãi, thật lâu và thật xa, đến một nơi mà không ai có thể chạm vào. Giá như Thụy Điển là một cô gái, một cô gái hai mươi lăm xinh đẹp và vững vàng, hẳn là tình yêu của anh cũng sẽ không lâm vào bế tắc.

Những năm tháng ấy, tình yêu dẫn anh đi trên chuyến hành trình giông bão. Quan hệ giữa anh và Thụy Thiên nhạt nhòa như một cơn mưa buổi sớm. Anh không có gì nhiều nhận, cái duy nhất anh giữ lấy cho mình chỉ là lòng tin. Tin vào người kia và tin vào chính bản thân mình. Thụy Điển chính là kiểu người yêu bằng trái tim nguyên sơ và trong sạch. Anh rất chân thành. Yêu thương Thụy Thiên thật nhiều, chăm lo cho Thụy Thiên thật nhiều, mỗi buổi sáng tỉnh lại đều dành thật nhiều, thật nhiều thời gian ngắm nhìn người đàn ông ấy say ngủ bên cạnh. Thụy Điển chăm chút tình yêu của mình cẩn trọng tựa cô bé con chơi trò chơi búp bê, lẳng lẽ và dịu dàng như một người quá tuổi đứng bên trạm xe nhìn lại cuộc đời mình. Có chút ích kỷ, cũng có chút bồn chồn, có chút lo lắng, cũng có chút đắng cay. Thụy Điển dồn hết tâm tư lên người Thụy Thiên, cuộn tròn cuộc sống của mình mà đặt lên tay hắn. Thụy Điển yêu Thụy Thiên nhiều lắm, nhưng mà, anh lại chẳng thể nhận ra Thụy Thiên mệt mỏi lắm rồi. Thụy Thiên cũng yêu Thụy Điển nhiều quá, yêu đến mức thấy Thụy Điển tim cũng thấy đau.

Thụy Thiên nói với tôi điều này vào một buổi chiều mùa hạ, hắn bảo, anh yêu Thụy Điển nhiều như vậy, anh phải làm sao bây giờ?

Tôi nói với Thụy Thiên, đó là chuyện tốt, anh yên tâm, Thụy Điển cũng yêu anh nhiều như vậy.

Nhưng Thụy Thiên không đồng ý. Hắn lặng lẽ lắc đầu, nói, “Em không hiểu đâu, Thụy Điển.”

Tôi thắc mắc, “Không hiểu điều gì?”

Thụy Thiên im lặng, một lúc sau, hắn nói, “Thụy Điển sẽ ra sao nếu anh phụ cậu ấy?”

Tôi giật mình đứng dậy, quan sát đôi mắt kiên định của Thụy Thiên. Đôi mắt Thụy Thiên vẫn sâu và đen như vậy, vẫn đẹp đầy cuốn hút như cái ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Thụy Thiên cũng nhìn thẳng vào tôi, nhấp môi ly rượu nhạt, hần bảo, “Cách đây không lâu anh đã nghĩ đến điều này.”

“Sẽ ra sao nếu anh rời khỏi Thụy Điển, cậu ấy sống có tốt không, có quên anh không, có yêu một người khác không. Sau đó, anh nghĩ, không được, anh chỉ muốn Thụy Điển yêu một mình mình. Rồi cuối cùng, anh lại nghĩ, nếu cậu ấy yêu một ai khác ngoài anh cũng tốt. Thụy Điển, em nói xem, anh nên làm sao bây giờ?”

Tôi nghi hoặc nhìn Thụy Thiên, xác định hẳn không nói dối, trong tâm bỗng chốc đau đớn. Tôi hỏi hẳn, “Thụy Thiên, có phải yêu Thụy Điển một mình như thế? Thụy Điển yêu anh, yêu anh, yêu anh nhiều đến như vậy. Trước đây em bảo anh để Thụy Điển lại cho em đi, anh không đồng ý, bây giờ tại sao lại muốn bỏ rơi anh ấy.”

“Anh không muốn bỏ rơi Thụy Điển, sống cùng cậu ấy anh rất hạnh phúc.”

“Vậy tại sao?”

“Lý do à?”

Thụy Thiên hơi dừng lại, nhìn thẳng vào mắt tôi và đột nhiên mỉm cười. Trong khi nụ cười rạng rỡ đó của Thụy Thiên làm trái tim tôi hoảng hốt, thì âm thanh trầm thấp của hẳn vang bên tai khiến tôi như chết lặng.

Hắn nói, “Thụy Điển, em biết không, anh sắp chết rồi.”

Đó là câu cuối cùng Thụy Thiên nói với tôi trong buổi tối ngày hôm đó. Sau khi hẳn nói như vậy, chúng tôi chỉ im lặng nhìn nhau và uống rượu. Thụy Thiên đêm đó uống rất nhiều, uống đến say mềm quên cả trời đất. Khi tôi đưa hẳn về căn hộ của Thụy Điển, Thụy Thiên đã hoàn toàn ngủ say.

Thụy Điển có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi, đỡ Thụy Thiên vào phòng ngủ, khi trở ra, anh chỉ lặng lẽ nói với tôi một câu, “Cám ơn em, Thụy Điển.”

Tôi biết Thụy Điển hiểu lầm, nhưng tôi không có khả năng nói với anh một điều tàn nhẫn như vậy. Rằng Thụy Thiên, Thụy Thiên mà anh rất mực yêu thương sắp chết rồi. Rằng Thụy Thiên của anh đã nói, anh ta rất nhanh thôi sẽ rời khỏi anh mà đi về cõi chết. Tôi không nói như vậy được, tôi không thể nào nhẫn tâm nói như vậy được.

Hình ảnh Thụy Điển của cái ngày đám tang Văn Vũ hiện về, anh ngồi trong góc phòng tối tăm, giữa ánh sáng mờ mờ của đèn tròn và tiếng tụng kinh nho nhỏ, anh bảo tôi, anh chỉ có em và Thụy Thiên. Anh nói, anh sợ Thụy Thiên chết trước anh, nếu như vậy, anh phải làm sao đây. Anh nói, nếu Thụy Thiên chết, anh cũng không cách nào sống ổn thỏa được.

Nhìn sâu vào mắt Thụy Điển, tôi hỏi anh, “Thụy Điển, anh có thể kết hôn với em không?”

Thụy Điển hơi kinh ngạc, im lặng nhìn tôi, anh nói, “Em cũng say rồi, Thụy Điển.”

“Người say luôn nói thật,” tôi nói, “Em muốn kết hôn với anh.”

Thụy Điển vẫn nhìn tôi, lắc đầu cười, “Em say.”

Tôi lặng lẽ cúi chào Thụy Điển, chậm chạp ra về.

Giờ thì tôi chắc chắn tình yêu của Thụy Thiên chính là một sự tàn nhẫn. Hẳn vậy hãm người đàn ông của tôi trong ái tình rồi một bước đoạt đi tất cả tình yêu của anh ấy. Thụy Thiên không rõ là ngây thơ hay nhẫn tâm, là quá tự mãn hay là quá yếu đuối. Tình yêu của hẳn đối với Thụy Điển như một sự trừng phạt, trừng phạt anh đã yêu hẳn nhiều đến như thế, trừng phạt anh đã chờ đợi hẳn lâu đến như vậy. Và cả trừng phạt bản thân, vì đã buông mình trong những trò chơi ái tình vô nghĩa đó.

Thụy Thiên, tôi muốn hỏi anh, yêu một người chính là như thế sao?

Muốn người đó hạnh phúc vì mình, vui vẻ vì mình. Muốn người đó vì mình mà khóc, vì mình mà đau khổ. Muốn mình là người duy nhất mang lại cho người đó cuộc sống thoải mái, cũng muốn, chính tay mình tước đi cuộc đời người mình thương yêu.

Nếu tình yêu của anh chính là như vậy, vậy Thụy Thiên, tại sao anh lại chọn Thụy Điển? Đó vốn không phải người thích hợp cùng anh lao vào trò chơi tình ái.

Người thích hợp cùng anh, phải là một người như em. Đủ lạnh lùng, đủ thông minh, cũng đủ nhẫn tâm để tàn phá tình yêu này. Anh có thể mang tình yêu của anh đi, nhưng hãy để trái tim Thụy Điển ở lại. Anh có quyền hủy hoại trái tim mình, nhưng không được chạm đến tình yêu của anh ấy. Thụy Thiên, anh hãy buông tha cho Thụy Điển đi.

Hãy buông tha cho Thụy Điển đi. Tôi đã nói với Thụy Thiên như vậy. Ngay lần tiếp theo gặp gỡ, tôi đã nói, lúc hấn ngửa đầu uống cạn ly rượu đỏ nhạt. Thụy Thiên hơi nghiêng đầu nhìn tôi, sóng nước trong mắt hấn mênh mang như say như tỉnh. Tôi nhìn thẳng vào mắt Thụy Thiên, vẫn giữ trên môi nụ cười.

Tôi nói, “Anh trả Thụy Điển lại cho em đi. Nếu anh sắp chết, hãy trả Thụy Điển lại cho em. Em sẽ dắt anh ấy đi, dắt anh ấy đi thật xa nơi này. Chúng em sẽ kết hôn, giống như anh chưa từng xuất hiện. Nếu anh sẽ rời xa Thụy Điển, thì bây giờ, hãy mang anh ấy đến cho em đi. Em sẽ yêu thương Thụy Điển, chúng em sẽ yêu thương nhau, chăm sóc nhau, sẽ sống hạnh phúc bên nhau suốt cuộc đời này.”

“Em và Thụy Điển sẽ có những mục tiêu khác, những lối đi khác. Chúng em sẽ có một ngôi nhà và những đứa trẻ. Thụy Thiên, anh biết không, Thụy Điển thích trẻ con, dù anh ấy không giỏi chăm sóc chúng, anh không biết, phải không. Anh cũng không biết tình cảm của Thụy Điển dặt dề và dịu dàng đến đường nào, mong manh và yếu đuối ra sao. Hay là, Thụy Thiên, chúng ta nghĩ lại chuyện này đi, anh mang Thụy Điển trả lại cho em đi, được không?”

Thụy Thiên chỉ im lặng nhìn tôi.

Một lát sau, anh nói, “Anh yêu Thụy Điển vô cùng.”

“Em biết.”

“Em không biết.”

“Phải, em không biết.” Tôi gật đầu. “Nhưng với em thì biết hay không cũng như vậy. Anh bảo, anh sắp chết?”

“Phải”, Thụy Thiên nhẹ nhàng nói, “Anh sắp chết.”

“Bệnh?”

“Không,” Thụy Thiên nói, “Anh có cảm tưởng rằng anh sắp chết. Chắc chắn,

Thụy Điển, chắc chắn anh sắp chết rồi.”

“Anh thần kinh?” Tôi nhin không được, lên tiếng nói.

“Phải, anh thần kinh.” Thụy Thiên nói. “Anh thấy anh chết, cả người toàn vết thương, rất đau, rất đau. Nhưng chỉ có em ở lại bên anh. Thụy Điển không có ở đó. Lúc anh chết, Thụy Điển đang uống trà. Ở một cái quán nhỏ gần nhà, cậu ấy vừa nghe nhạc, vừa uống trà, vừa ngân nga hát, vừa nhắn tin cho anh. Khi nghe anh chết, cậu ấy bảo, cậu ấy cũng không sống nữa. Anh cũng đồng thời giết luôn cậu ấy rồi.”

Tôi lặng người nhìn Thụy Thiên.

Tình yêu của Thụy Điển làm anh điên rồi? Tôi muốn hỏi. Thụy Điển nói với em, anh sắp điên lên rồi, không, không phải, anh ấy nói, anh đã điên lên rồi. Đây chỉ là một câu nói của người điên mà thôi. Thụy Thiên, đừng nói ra những lời tàn nhẫn như vậy.

Tôi khóc, nhìn Thụy Thiên, hấn chỉ lặng lẽ lắc đầu.

Buổi chiều hôm đó chúng tôi không uống nhiều, chỉ một người một ly rượu, nói với nhau câu chuyện cuộc đời. Thụy Thiên nói chuyện với người say. Tôi tâm tình cùng người điên. Thế giới vẫn luân chuyển, chỉ có hai chúng tôi đứng lại, sóng vai bên nhau nói chuyện cuộc đời. Người yêu của chúng tôi, ở dưới bầu trời này, chắc vẫn còn chìm đắm trong một loại tâm tình khác, một loại tâm tình khổ sở vì yêu đương. Không như chúng tôi đang mệt mỏi vì số mệnh.

Tôi nắm chặt tay Thụy Thiên, chỉ nắm chặt tay hấn. Không đan những ngón tay vào nhau như Thụy Điển thích làm, cũng không nhẹ nhàng di di ngón tay cái như Thụy Thiên hay càn quấy. Chỉ là giữ lại một ít hơi ấm, làm con người này an tĩnh trở lại.

Tôi không tin Thụy Thiên điên, nhưng cũng không muốn tin hấn rồi sẽ chết. Thụy Thiên, anh vốn là một kẻ cao cao tại thượng như thế, vì lẽ gì sa vào ái tình rồi trở nên yếu đuối như vậy?

Tôi bảo, Thụy Thiên, anh đừng chết. Thụy Điển sẽ rất đau khổ.

Tôi chỉ không nói, anh chết, em sẽ buồn lắm.

Thụy Thiên bảo tôi, anh không muốn chết. Anh chưa bao giờ sợ chết như lúc này.

Hấn nói, thà anh biết mình mắc một loại bệnh nào đó. Thà rằng, anh biết mình còn bao nhiêu thời gian nữa. Nhưng không, cuộc đời sao mà tàn nhẫn với anh quá. Anh không biết mình chết khi nào, vì sao, tất cả chỉ là cảm giác. Nhưng cảm giác này lại chân thật đến mức đáng sợ.

Hấn nói, anh không thể trả Thụy Điển cho em được. Rồi xa Thụy Điển còn đáng sợ hơn cảm giác mình sắp chết nữa.

Thụy Điển, em biết không?

Anh không muốn rời xa Thụy Điển, của anh.

10. Chương 10

Em vẫn luôn đợi anh ở nhà.

Cuối cùng, mùa đông năm đó, Thụy Thiên chết.

Những tâm tình trong cơn say của buổi chiều mùa hạ nào đó không phải chỉ là lời thì thầm của người điên, và Thụy Thiên đã rời bỏ chúng tôi trong một ngày mùa đông đầy nắng. Mùa đông trên miền Bắc luôn mang theo hơi lạnh, buốt đau cả xương tủy, không như cái nắng hiền hòa miền Nam, cũng không như nồng ấm nơi biển.

Thụy Thiên chết khi ra miền Bắc. Một tai nạn giao thông diễn ra trên đường phố, một người đi đường xui xẻo thiệt mạng khi bước trên vạch trắng ngăn cách giữa hai làn đường. Chỉ đơn giản như thế, vậy là Thụy Thiên đã chết.

Tôi chưa từng nói cho Thụy Điển biết, Thụy Thiên, hấn chết trước mắt tôi.

Tôi đã đứng đó, trước mặt Thụy Thiên, khi chiếc xe lao qua và cướp đi nụ cười sáng chói ấy. Khi máu Thụy Thiên chảy, từng dòng từng dòng thấm ướt mặt đường. Khi thân xác Thụy Thiên buông lỏng và giọng nói hấn bị đường phố cướp mất. Khi người ta chuyển Thụy Thiên vào bệnh viện, khi hấn tỉnh lại sau ca phẫu thuật kéo dài mấy mươi tiếng đồng hồ, khi hấn cười với tôi, nói 'Em đừng khóc', và ngay cả khi Thụy Thiên đau đớn rời khỏi cuộc đời này, tất cả, tất cả những lúc đó, tôi đều đứng trước mặt Thụy Thiên.

Tôi chưa từng nói cho Thụy Điển biết điều này, tôi cũng chưa từng kể anh nghe những lời cuối cùng người đàn ông anh yêu thương để lại.

Trước khi chết, Thụy Thiên không nói với tôi điều gì cả. Hấn chỉ nói, anh yêu Thụy Điển, anh yêu cậu ấy vô cùng. Thụy Thiên chỉ lặp đi lặp lại một câu nói đó, từng chữ từng chữ một, rõ ràng và cẩn trọng đến mức nước mắt tôi liên tiếp tuôn trào. Người bác sĩ phụ trách ca phẫu thuật của Thụy Thiên cũng đứng đó, ông ta nói rằng hấn yêu tôi, hấn yêu tôi nhiều lắm. Nhưng không ai ngoại trừ một mình tôi biết rằng, những lời này của Thụy Thiên là dành cho một người đàn ông khác, dành cho Thụy Điển. Dành cho người đàn ông của tôi ở nửa kia đất nước, anh đang uống trà, đang ngân nga hát, đang nhắn tin cho Thụy Thiên. Và kể cả anh cũng không thể nào biết được điều này.

Thụy Thiên nắm tay tôi, chậm chậm nói, kết hôn với Thụy Điển.

Tôi nhẹ nhàng siết chặt tay anh, nói, điều này không thể.

Thụy Thiên lắc đầu, giọng nói yếu ớt chưa từng nghe thấy vang bên tai tôi, hẩn bảo, chăm sóc cho Thụy Điển, cho cậu ấy một ngôi nhà, những đứa trẻ, đưa cậu ấy đi thật xa nơi này. Thụy Thiên ho một tiếng, giọng nói càng nhỏ dần, anh trả cậu ấy cho em, anh không mang trái tim Thụy Điển đi đâu hết, anh trả tất cả lại cho cậu ấy, trả lại cho em.

Tôi trả lời Thụy Thiên, đừng xem thường tình yêu của Thụy Điển, anh ấy sẽ không vì em mà rời xa anh.

Thụy Thiên nói, vậy hãy trở về, bảo rằng anh không bao giờ về nữa. Anh vốn thích rong chơi, bây giờ sẽ đang cánh bay thật xa. Anh sẽ không bao giờ trở lại, bảo rằng, hãy chúc phúc cho anh.

Tôi lẳng lặng lắc đầu, nhìn gương mặt tái xanh của Thụy Thiên vùi trong chăn gối. Người đàn ông này, chính người đàn ông này đã cướp đi trái tim tôi, cướp đi trái tim của biết bao cô gái ham muốn yêu đương trong cuộc đời này, cướp đi trái tim Thụy Điển. Rõ ràng là một con người cao cao tại thượng như thế, đáng vẻ anh tuấn như thế, phong lưu như thế, cuối cùng lại yếu ớt nằm đây tỏ bày tình cảm cùng tôi.

Thụy Thiên, tôi muốn hỏi, lúc trước nhấn tâm kéo tôi sa vào cơn hoan mê ái tình này, anh có bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày như thế này chưa. Một ngày anh nằm đây, rất đau, rất đau, nhưng người yêu anh vẫn an nhiên tĩnh lặng, dịu dàng nhấn tin đợi anh trở về. Anh có bao giờ nghĩ anh sẽ có lúc không thể trở về nơi mình đã ra đi, tình yêu trở thành vết dao trí mạng, cái chết trở thành nỗi thống khổ và cơn đau bất diệt mà kể cả khi anh chết đi cũng không bao giờ biến mất? Tôi muốn cười, tàn nhẫn nói với anh rằng, Thụy Thiên, tình yêu của anh hết rồi.

Nhưng tôi không hỏi được, tôi không nói được, không cười được. Tôi chỉ có thể khóc. Ghì chặt cánh tay Thụy Thiên và kìm nén tiếng khóc trong lòng, tôi không thể bảo, tình yêu của anh thật đẹp quá, bởi lẽ thứ tình ái này là thứ chẳng ai trong cuộc đời này muốn nhận. Thụy Thiên, anh biết không, kể cả trong tình yêu, trong lĩnh vực mà anh giỏi nhất, anh cũng thua rồi.

Tôi im lặng nhìn Thụy Thiên, đưa tay vuốt ve gương mặt xanh tái lạnh ngắt, tôi bảo, tình yêu của Thụy Điển anh còn không hiểu? Bây giờ anh ấy không bỏ anh được, không cách nào bỏ anh được. Anh thích đang cánh bay, Thụy Điển sẽ chờ anh khi mỗi cánh quay về. Anh đi không về, anh ấy sẽ tìm anh. Thụy Điển không bao giờ chúc phúc cho anh cả.

Vậy, Thụy Thiên mỉm cười, thì thảo với tôi, hẩn bảo, Thụy Điển sẽ chúc phúc cho em.

Tình yêu của anh thật ích kỉ.

Phải, tình yêu của anh rất ích kỉ. Thụy Thiên vẫn cười. Khi yêu ai rồi, anh vẫn muốn chu toàn cuộc đời họ. Anh không muốn Thụy Điển tự mình làm gì, thậm chí, anh muốn sắp đặt cuộc đời cậu ấy. Anh muốn Thụy Điển lấy em, bởi lẽ, nếu cậu ấy lấy em, đó là vì cậu ấy nghĩ rằng mình nợ em quá nhiều. Anh không cần Thụy Điển chết theo mình, càng không muốn cậu ấy yêu thương một người nào khác. Nếu là em, anh có thể biết được, Thụy Điển yêu anh, suốt cuộc đời cậu ấy chỉ yêu anh. Còn em, em chỉ là người cậu ấy không buông xuống được. Thụy Thiên lại ho một tiếng, khó khăn thở, hẩn hỏi tôi, anh rất tàn nhẫn phải không?

Nếu anh chết, Thụy Điển cũng không sống nổi. Anh ấy cũng sẽ không kết hôn cùng em. Tôi im lặng nhìn Thụy Thiên, một lúc sau, tôi nói, vậy anh lấy em đi, Thụy Thiên.

Thụy Thiên im lặng nhìn tôi.

Thụy Điển sẽ tiếp tục chờ anh quay lại, chờ mãi, chờ mãi, cho đến khi anh ấy chết. Được không, Thụy Thiên?

Chúng ta sẽ tiếp tục làm những kẻ ích kỉ trong tình yêu, được không? Anh ích kỉ giữ lại cho riêng mình tình yêu của Thụy Điển, còn em, em giữ lại cho mình hình bóng anh. Em giữ lại cho mình tình yêu của em. Bởi lẽ em yêu anh, yêu anh, rất yêu anh, Thụy Thiên. Em sẽ chăm sóc cho tình yêu của anh, em sẽ bảo vệ Thụy Điển, sẽ để Thụy Điển tiếp tục sống, cho anh ấy hi vọng, làm cho anh ấy không ngừng yêu anh. Còn anh, anh thua cho em ván cược này đi, kết hôn với em, được không. Dù rằng, những thứ này sẽ làm cuộc đời Thụy Điển tịch mịch lắm, sẽ làm trái tim em bết tắc lắm. Nhưng anh đáp ứng em, được không?

Thụy Thiên nhẹ nhàng chạm tay vào má tôi, chưa bao giờ bàn tay hắn lại dịu dàng như vậy. Hắn nói với tôi, em, Thụy Điển, em đừng khóc.

Em đừng khóc. Đó là câu nói cuối cùng Thụy Thiên để lại cho tôi. Em đừng khóc, đừng khóc cho anh. Đừng khóc trước li biệt này, đừng làm trái tim mình bế tắc. Anh cái gì cũng không cho em được, cái gì cũng không trả lại cho em được, kể cả tình yêu của Thụy Điển. Là anh sai rồi. Kể cả khi anh muốn, muốn đến rồ dại, thì cuộc đời Thụy Điển cũng không phải do anh định đoạt, sau khi anh chết đi, anh cái gì cũng không quản được. Ích kỷ là một dạng của tình yêu, nhưng anh không muốn tình yêu của mình lại thành cái lưới vây lấy tự do của Thụy Điển, anh không muốn phá hoại cuộc đời cậu ấy. Em hãy giúp cậu ấy sống thật tốt, thật tốt. Cả em nữa, em phải sống thật tốt.

Thụy Thiên nói, rồi đi mất. Đi đến một nơi rất xa, rất xa, không thuộc cuộc đời này. Yêu cầu của tôi, hắn không đáp ứng. Món nợ ân tình với tôi, Thụy Thiên cũng không cách nào trả được.

Tình yêu của tôi và Thụy Điển, bằng cách đó, đã vĩnh viễn biến khỏi thế giới này. Cùng với thân xác của Thụy Thiên, trôi đi, không bao giờ trở lại.

Tôi mở điện thoại Thụy Thiên, chậm chậm đọc tin nhắn của Thụy Điển. Những kí tự mờ nhạt hiện lên dưới ánh đèn bệnh viện, từng dòng, từng dòng tin nhắn, ngắn gọn mà chứa đầy yêu thương.

Thụy Điển nhắn, Thụy Thiên, anh nhớ mua quà.

Nhớ gọi điện.

Nhớ giữ gìn sức khỏe.

Ăn đúng bữa, không ăn linh tinh.

Đừng thức khuya.

Đừng hút thuốc.

Hạn chế uống rượu.

Mau về nhà.

Bất giác nhận ra, tình yêu này vẫn rất ngây thơ. Anh hãy mau về nhà, mau về, mau về thôi. Thụy Thiên, anh biết không, Thụy Điển vẫn đang đợi anh ở nhà.

Em đợi anh ở nhà.

Thụy Điển đã nhắn như vậy. Em đợi anh ở nhà.

Em đợi anh ở nhà.

Em vẫn luôn đợi anh ở nhà.

Thương Thụy Điển, thương anh nhiều quá. Trong khi anh đang uống trà, nhắm nhạc và nhắn những dòng yêu thương này, Thụy Thiên của anh đã không còn trên cõi đời này nữa rồi.

11. Chương 11

Thụy Điển ừ một tiếng, trước khi tôi kịp bấm nút kết thúc cuộc gọi, anh nói, “Thụy Điển, em đùa anh phải không?”

Xác Thụy Thiên tôi đem thiêu thành tro, một ít cất giữ trong chiếc lọ thủy tinh nhỏ bên người, phần còn lại đem vào từ đường của nhà thờ nơi ngoại ô thành phố.

Thụy Thiên không có đám tang, không có hương khói, cũng không có thân nhân khách khứa ra vào chia buồn. Cái chết của hắn là một bí mật. Tôi đem xác Thụy Thiên thiêu rụi, đem cái chết của hắn thả vào hư

không. Thụy Thiên là trẻ mồ côi, hẳn không có thân nhân. Hẳn chỉ có tôi và Thụy Điển. Thứ Thụy Điển không bao giờ tiếp nhận, Thụy Thiên để lại cho tôi. Nhà cửa, công ty, tiền bạc. Tiếp nhận toàn bộ tài sản của Thụy Thiên, sau đám tang, tôi bỗng dưng trở thành người giàu. Một người giàu với trái tim trống rỗng.

Tôi không nói Thụy Điển biết Thụy Thiên đã chết, tôi không nói với thế giới này rằng Thụy Thiên đã chết. Dùng tiền bạc bưng bít mọi kẻ liên quan đến cái chết này, tôi tìm cho mình một đường lui, cũng là tìm cho Thụy Điển một con đường sống. Rất nhanh, cái chết của Thụy Thiên hoàn toàn biến mất. Hẳn còn sống, vừa kết hôn với tôi, đã đi du lịch và chuyển giao toàn bộ tài sản cho người vợ hợp pháp này.

Thụy Điển gọi cho tôi lúc nửa đêm, anh bảo, “Thụy Điển, anh không tin.”

Tôi trả lại anh nụ cười, nói, “Thụy Điển, anh không tin điều gì, không tin Thụy Thiên đã kết hôn với em, hay không tin hẳn phần bội anh.”

Thụy Điển im lặng, tiếng thở đều đều truyền vào tai tôi qua đường dây điện thoại. Một lúc lâu sau, anh nói, “Cả hai, anh đều không tin.”

Tôi không trả lời Thụy Điển. Tôi im lặng. Đồng hồ trên tường điểm hai giờ sáng, không gian quanh tôi vắng lặng. Ngoài cửa sổ mưa rơi rả rích. Mưa mùa đông, lạnh và buồn. Những hạt nước bé xíu hắt lên cửa kính trong suốt, mỏng manh đọng lại rồi từ từ trượt dài trong vô vọng. Căn hộ tôi sống nằm ở tầng hai ba, cửa sổ mở ra bầu trời đêm vắng lặng. Thành phố này không giống Thụy Điển, hai giờ sáng, mọi thứ đều đã ngủ say. Không có những chiếc xe đen chạy mãi chạy mãi, cũng không có đèn chiếu loạn xạ. Không có tôi và không có Thụy Điển. Không có Thụy Thiên.

Thành phố này chết rồi. Chết cùng với Thụy Thiên rồi.

“Chuyện gì đã xảy ra.” Thụy Điển hỏi.

“Thụy Thiên chết rồi.” Tôi trả lời.

“Lý do?”

“Tai nạn giao thông.”

“Em nói dối.”

“Phải, em nói dối.”

Thụy Điển lặng thinh.

Một lúc sau, anh hỏi, “Tại sao?”

“Thụy Thiên mệt mỏi”, tôi trả lời. “Anh ấy muốn rời khỏi nơi này. Rời khỏi anh.”

Anh ấy muốn mình dang cánh bay thật xa.”

“Không phải,” Thụy Điển lại nói, “Anh hỏi sao em nói dối anh.”

“Em không muốn anh buồn.”

Phải, tôi không muốn anh buồn. Tôi không muốn anh nhảy vào lửa bỏng, cũng không muốn anh mất đi cuộc sống này. Tôi yêu anh, yêu anh vô cùng. Tôi muốn thay anh giành lại cuộc đời anh. Thụy Điển, anh sẽ không bao giờ biết được, cuộc đời tôi đã mất đi rồi. Tôi không còn gì khác ngoài anh. Tôi bảo vệ anh, cũng chính là bảo vệ cuộc đời mình.

Thụy Thiên tàn nhẫn lắm, hẳn chết rồi, hẳn đem cả tình yêu của anh đi rồi. Hẳn để anh quảng mình vào lửa bỏng, lại nhẫn tâm đổ đi thùng nước, phá hủy chuông báo cháy, cũng chặn đường xe cứu hỏa rồi. Không có dối trá của tôi, rằng xe cứu hỏa thật ra vẫn đang trên đường đến, anh sẽ lấy niềm tin ở đâu để sống đây?

Tôi bảo anh, “Em đã gửi cho anh thiệp cưới còn gì.”

“Lúc anh nhận được thì nó đã qua ngày rồi.”

“Em cũng gửi giấy đăng ký kết hôn cho anh xem.”

“Nên anh mới không tin, em làm gì phải chấp nhất chứng minh cho anh thấy như thế.”

“Anh thật kì lạ,” tôi khe khẽ cười vào điện thoại. Tim rất đau, rất đau. Cảm giác được một thứ gì đó đốt cháy hết gan ruột mình, tôi lẳng lặng nghe tiếng thở của Thụy Điển. Anh còn sống, còn sống ngay đây. Anh còn tồn tại phía sau tất cả. Thụy Thiên chỉ có tôi và anh, anh chỉ có tôi và Thụy Thiên, còn tôi, tôi bây giờ chỉ còn có anh.

“Anh là một kẻ bướng bỉnh,” cuối cùng, tôi nói, “Nói dối anh không tin, nói thật anh cũng không tin.”

“Em nói đi, Thụy Điển.” Anh trả lời, giọng nói vang lên nghe như khăn nài.

“Thụy Thiên chết rồi.”

“Chết từ thứ bảy tuần trước rồi.”

“Em đem hủn ta thiêu rồi, quăng mất rồi.”

“Em không chôn hủn ta vào đất, em sợ tình yêu của anh cũng sẽ bị chôn chặt, bị phong bế không cách nào thoát ra được. Em đem tro cốt đặt vào nhà thờ, hương khói không cần anh quản. Đừng giữ lại một tấm ảnh nào, đừng để người mình yêu thương chỉ tồn tại nơi một góc bàn thờ trong phòng. Anh hãy sống, hãy sống thật tốt đi. Thụy Điển, nắm được phải buông được. Anh cầm lên được phải thả xuống được. Tình yêu anh, anh bỏ đi, Thụy Điển.”

Tôi khóc vừa khóc vừa cười trong điện thoại, nói với Thụy Điển ở nửa bên kia đất nước. Thụy Điển im lặng nghe tôi. Anh không nói gì, anh chỉ thỉnh thoảng thở vào điện thoại. Một lúc lâu sau, anh nói, “Em có phải mệt mỏi quá rồi không, Thụy Điển. Đừng đùa như vậy, không hay đâu, anh cũng không cảm thấy thú vị chút nào.”

Im lặng chút nữa, anh nói, “Anh ra đó với em nhé.”

Tôi nhìn quanh quất, căn phòng này sạch sẽ quá, sạch sẽ đến mức làm tôi cô đơn vô cùng. Tôi ậm ừ trả lời Thụy Điển.

“Vây, em gác máy...”

Thụy Điển ừ một tiếng, trước khi tôi kịp bấm nút kết thúc cuộc gọi, anh nói, “Thụy Điển, em đùa anh phải không?”

“Đùa anh?” Tôi cười khỏ, cổ họng đắng nghét, “Em cũng muốn mình đang đùa anh đây.”

“Em say?”

“Em có uống một chút,” Tôi nhìn lại một đồng vỏ chai bên bàn, cười khẽ, “Em ngủ không được, không uống em ngủ không được. Cứ nhắm mắt lại là thấy gương mặt đầy máu của Thụy Thiên. Hủn ta nắm lấy tay em, kéo em lại, bảo em giết hủn ta. Thụy Điển, anh biết mà, em không có.”

“Anh...” Tôi mơ hồ nghe Thụy Điển lên tiếng, giọng run run, “Có lẽ em say quá rồi.”

“Thụy Điển,” Thở dài một tiếng, tôi lau nước mắt, “Rồi anh phải chấp nhận sự thật, như em, đừng cố chấp như thế.”

“Anh ấy đâu?”

“Ai?”

“Thụy Thiên,” Thụy Điển nói, “Thụy Thiên đâu? Hai người cùng ra miền Bắc, anh ấy đến giờ vẫn không gọi cho anh.”

“Thụy Điển.”

“Anh ấy chết rồi?”

“Ừ.”

“Tai nạn giao thông?”

“Ừ,” Tôi nắc lên một tiếng, “Em đã đem anh ấy thiêu rồi.”

Đầu dây bên kia bỗng nhiên vang lên tiếng động, như tiếng đồ vật xô lệch và người ngã xuống. Tôi không nói gì, chỉ im lặng dõi theo âm thanh kia theo đường truyền điện thoại. Cuối cùng, Thụy Điển cũng lên tiếng. Anh nói, “Anh sẽ ra đó với em.”

Tôi im lặng, rồi cúp máy. Uống cạn ly rượu dở dang trên bàn, tôi lao vào giấc ngủ. Trong mơ, Thụy Điển chết. Trên đường đến sân bay để ra Bắc với tôi, anh gặp tai nạn, cũng một vạch trắng, một người đi đường, xe Thụy Điển tránh đứa bé lên bẫy, để đời anh tan thành hư không. Tôi khóc gào trong mơ, tỉnh lại mắt đã ướt đầm nước.

Tám giờ sáng, chuông vang lên, tôi uể oải dậy. Vừa mở cửa ra đã bị bóng dáng người phía trước làm hoảng hồn lùi lại.

“Thụy Thiên?” Tôi nghi hoặc hỏi, nửa hoảng hốt nửa mong chờ.

“Mấy ngày nay em đi đâu? Ra ngoài này xong là lập tức biến mất. Anh gọi sao em không trả lời?”

Tôi cứ như ma nhập, đứng trân trân tại chỗ.

“Thụy Thiên?”

“Chuyện gì?” Thụy Thiên nhú mày khi thấy đồng chai trong phòng lúc nhìn ngang qua vai tôi, hấn phải vài giọt nước trên áo, hỏi, “Nhân viên khách sạn bảo mấy ngày qua em cứ uống rượu suốt trong phòng. Em uống rượu nhiều như vậy làm gì? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm trước...” Tôi lắp bắp, “Lúc chúng ta qua đường...”

“Không có gì thú vị cả,” Thụy Thiên gõ vào đầu tôi, “Lúc đó em ngất, anh đưa em đến bệnh viện. Tỉnh lại không gọi anh đã vội biến mất, anh tìm mãi mới đến được nơi này.”

Tôi nghi hoặc nhìn Thụy Thiên bước vào phòng, cảm giác như mình điên lên rồi. Nhớ lại cuộc điện thoại tối qua, tôi hỏi anh, “Mấy hôm nay anh có gọi cho Thụy Điển không?”

“Không,” Thụy Thiên nói, “Lẽ ra đi nửa tháng, nhưng lúc ra thì mới biết chỉ cần năm ngày là về. Anh không liên lạc, để cho cậu ấy bất ngờ.”

Nghe Thụy Thiên nói, tôi gần như phát điên. Lập tức chạy vào phòng tìm lại điện thoại, mở ra, bộ nhớ còn lưu lại thời gian của cuộc gọi đêm qua. Bốn mươi bảy phút. Giấc mơ trong đêm làm tôi hoảng sợ. Tôi nhìn lại Thụy Thiên, hấn ta chắc chắn còn sống. Chạm vào, cũng là thật.

Thụy Thiên có vẻ bất ngờ vì hành động kì lạ của tôi, nhìn tôi một lúc, hấn lên tiếng, “Thụy Điển, có chuyện này...”

Thụy Thiên còn chưa nói hết câu, chuông điện thoại đã vang lên. Hấn ta nhìn tôi cười trừ, tỏ ý xin lỗi rồi kê điện thoại lên nghe. Loa điện thoại của Thụy Thiên khá lớn, loáng thoáng bên tai tôi vang lên giọng nói trầm trầm của một người đứng tuổi, rồi cái gì đó ‘đứa bé’, cái gì đó ‘tai nạn’, cái gì đó ‘qua đường’, cái gì đó ‘nguy hiểm’. Tôi nghe không hết mà Thụy Thiên cũng nghe không hết. Tai tôi ù rồi, Thụy Thiên thì như chết lặng.

Tôi nhìn lại gian phòng mình, bấn lắ.

Thụy Điển, anh không cần đến đây với em đâu.

Thụy Thiên nhìn tôi, đôi mắt hoe đỏ, hấn nói, “Thụy Điển gặp tai nạn, anh phải trở về.” rồi lập tức lao về phía cửa. Nhìn bóng dáng Thụy Thiên thoáng qua và biến mất, tôi thấy, mình điên rồi.

12. Chương 12

Thụy Điển, em đừng khóc.

Có một loại rối loạn tâm lí, gọi là rối loạn hoang tưởng trường diễn. Người mắc bệnh này thường hoang tưởng mình bị hại, luôn nghĩ rằng có người lường gạt, vu khống, quấy rối, hay cản trở mình. Có người hoang tưởng mình bị phản bội, dồn hết tâm sức nghi ngờ người yêu, người vợ, người tình. Có người hoang tưởng mình được yêu, lại có người hoang tưởng mình giàu có, cũng có người tưởng mình là một bậc vĩ nhân.

Mẹ mất khi tôi còn rất nhỏ. Bà mắc chứng rối loạn hoang tưởng trường diễn này. Bà nghĩ bố tôi không còn yêu bà nữa. Rằng bố tôi có rất nhiều phụ nữ bên ngoài – những người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp với làn da căng bóng, không như bà, người đã trở nên ngày càng xấu xí sau khi sinh ra và nuôi lớn đứa con của ông. Mẹ tôi bắt đầu biểu hiện ghen tuông khi tôi lên bảy, tìm cách giết bố tôi một năm sau đó, và cuối cùng, năm tôi lên tám, bà chính thức nhảy lầu tự vẫn.

Không giống như trong đám tang bố, tôi ôm Thụy Điển khóc liên miên. Đám tang mẹ tôi không hề khóc. Không phải tôi không yêu mẹ, hay bởi bà vì ghen tuông mà lạnh nhạt với con cái. Chỉ là, trước bàn thờ mẹ, không một giọt nước mắt nào có thể chảy xuống. Chúng chảy ngược vào trong, lan vào trái tim tôi mặn chát.

Bác sĩ điều trị tâm lí cho tôi có nói tôi nên uống thuốc điều tiết cảm xúc. Tôi bảo ông, tôi không giống mẹ, tôi không nằm trong bất kì trường hợp nào kể trên. Tôi không hoang tưởng, tôi chỉ là rối loạn cảm xúc. Và bây giờ thì đến lượt tôi hại Thụy Điển.

Chúng tôi chọn chuyến bay sớm nhất có thể trở ngược vào Nam, trưa hôm sau, tôi và Thụy Thiên đã có mặt nơi giường bệnh Thụy Điển. Nhìn dáng vẻ anh xanh xao gầy yếu trong bộ đồng phục màu nhạt của bệnh viện, tôi bỗng nhiên ghen ngào, không làm sao kìm được nước mắt. Thụy Thiên nắm chặt tay anh, không nói, tôi lui về trong thế giới của mình.

Tai nạn xảy ra một ngày, Thụy Điển cũng một ngày chưa tỉnh lại.

Sự chờ đợi giết chết tôi trong ân hận.

Tôi nói với bác sĩ tâm lí của mình, tôi muốn vào bệnh viện tâm thần.

Ông nhìn tôi một lúc, nghiêm túc nói, cô không phải tâm thần, cô hãy uống thuốc thường xuyên và tiến hành các bài tập điều trị tâm lí là được rồi.

Tôi cười nhạt, bảo, ông không hiểu, tôi đã giết chết một người rồi.

Tôi đã giết chết Thụy Thiên rồi.

Thụy Điển hôn mê một ngày, tâm Thụy Thiên chết đi một lần, linh hồn tôi lại một lần đi qua lửa nóng. Ông không hiểu, mười bảy ngày trôi qua với tôi còn hơn địa ngục, thà rằng tôi thực sự điên loạn, tôi sẽ không biết thế nào là buồn đau.

Mười bảy ngày, Thụy Thiên ở cạnh Thụy Điển, người hần gầy đi thấy rõ, gương mặt xanh xao, hai mắt thâm quầng. Tôi thì khác, tôi không dám đến gần Thụy Điển, tôi sợ tim mình sẽ vỡ ra mất. Tôi cũng không dám nói hết sự thật cho Thụy Thiên nghe, tôi sợ hấn sẽ không để tôi đến gần anh thêm lần nào nữa.

Trị liệu kéo dài hai mươi ngày, tháng mười hai cũng đã gần hết. Giáng sinh đến gần, trái tim chúng tôi cũng trở nên lạnh lẽo. Như sương gió ngoài kia, như bão tuyết trong bộ phim trên truyền hình. Người đàn ông ôm người tình của anh ta, ngã trên tuyết mà khóc. Tầm lưng anh ta thật rộng, vậy mà lại run rẩy trong màn đêm, hệt như bóng dáng Thụy Thiên những ngày gần đây vậy. Quả thật, nhìn người đàn ông mình từng yêu thương mỗi ngày một trở nên tiều tụy hơn, tôi phải cố gắng lắm mới có thể kìm nén tiếng khóc.

Đêm ngày hai mươi ba, tôi khuyên Thụy Thiên rời khỏi bệnh viện. Hấn nhất nhất không nghe, ngồi lì một bên nắm tay Thụy Điển.

Tôi bảo Thụy Thiên, anh thật vô dụng, cuộc đời anh sẽ theo đó mà hỏng hết thôi.

Thụy Thiên nhìn tôi, khê khàng nói, nếu không có Thụy Điển, cuộc đời anh mới thực sự hỏng rồi.

Anh đừng làm em sợ, tôi nói, Thụy Thiên, đừng đem bộ mặt đó ra dọa em.

Thụy Thiên cười ha ha, xoa rối tóc tôi, nói, ồ, dọa em rồi sao? Anh có khiếu làm diễn viên đó nha.

Tôi bảo hấn, đừng đùa nữa, anh hãy trở về sắp xếp công việc rồi hấn trở lại đây. Tiện thể nghỉ ngơi một chút, tắm rửa đàng hoàng, cạo râu và cắt tóc đi. Đừng để khi Thụy Điển tỉnh dậy, nhìn thấy anh lại sợ hãi mà hôn mê.

Nghe tôi nói, Thụy Thiên im lặng. Nét cười trên gương mặt cũng đồng thời cứng lại. Tôi biết mình lỡ lời, chỉ có thể hắng giọng vài cái, đẩy đẩy vai hấn. Tay chân Thụy Thiên bây giờ có chút lóng ngóng, xoa rồi tóc mái, hấn đột nhiên lấy lại nụ cười, nói, ừ, phải ha.

Tôi gật đầu, phải, anh mau về đi.

Thụy Thiên nhìn Thụy Điển một lát, lặng lẽ quay về. Bóng lưng hấn chấp chờn, thoáng lên một cái rồi lập tức khuất sau cánh cửa phòng bệnh. Dáng người đó giống như đang trốn chạy.

Tôi tiến đến ngồi cạnh giường Thụy Điển, nắm tay anh, luôn miệng xin lỗi.

Xin lỗi anh, đến bây giờ em mới nói những lời này. Xin lỗi anh, vì sự bướng bỉnh của em mà hại anh đi đến con đường này. Xin lỗi, vì em đa nghi, vì em ngu ngốc, vì em đã từng bước hủy hoại tình yêu của anh, cuộc đời của anh, người tình của anh.

Tôi nói, rồi khóc. Uất ức và hối hận những ngày đó dồn nén đều vỡ òa. Tôi gục mặt lên tay Thụy Điển, vừa khóc vừa nói lung tung. Bàn tay anh gầy quá, dáng người anh ngày càng trở nên nhỏ hơn, da anh thật xanh, làn môi nhợt nhạt, khô và nứt ra trong cái lạnh cuối mùa đông này. Tôi thấm ít nước lên môi anh, vẫn thì thầm, hãy mau tỉnh lại đi, Thụy Điển.

Người yêu của anh, Thụy Thiên, hấn đã trở về nhà rồi.

Anh đã hứa sẽ đợi hấn ở nhà mà.

Hấn không uống rượu, không hút thuốc, hấn chỉ một mực chờ anh.

Thụy Điển.

Thụy Điển.

Thụy Điển.

Tôi nức nở, siết lấy bàn tay lạnh ngắt của anh, anh mau tỉnh lại đi. Tỉnh dậy và ôm em, tỉnh dậy và tươi cười, tỉnh dậy và cùng Thụy Thiên đi đến hết cuộc đời này. Anh biết không, thời gian của em không còn nhiều nữa, em chỉ sợ một ngày nào đó em cũng giống mẹ, sẽ điên loạn, sẽ không bao giờ nhận ra anh nữa.

Ngay khi em còn tỉnh táo, ngay khi em còn xác thực được mọi thứ, anh hãy mau tỉnh dậy, tỉnh dậy và ôm em đi, Thụy Điển.

Tỉnh dậy và cứu vớt cuộc đời Thụy Thiên đi. Người đàn ông ấy chính là tình yêu của anh, là người anh bất chấp tất cả chỉ để đổi lấy một chút dịu dàng của hấn ta, là người anh đã yêu suốt nhiều năm dài. Tỉnh dậy, đáp lại cái nắm tay của Thụy Thiên, nói với hấn ta rằng, anh ở đây, anh sẽ mãi mãi ở đây. Tỉnh dậy với em đi, và nói với em rằng, Thụy Điển, em đừng khóc.

Thụy Điển, em đừng khóc.

Thụy Điển, em đừng khóc.

Thụy Điển, em đừng khóc.

Thụy Điển, quả thật đã nói như vậy. Chạm vào tôi bằng những cử động vụng về, khẽ khàng đến mức ngỡ như nằm mộng, Thụy Điển đã cố nắm lấy tay tôi, nói bằng giọng khàn khàn vì quá nhiều ngày hôn mê.

Thụy Điển, em đừng khóc.

Anh ở đây, em đừng khóc.

Tôi vội vàng nhấn chuông gọi bác sĩ, vài phút sau đó, rất nhiều người ập vào căn phòng. Họ tiến hành kiểm tra, đẩy tôi khỏi hơi thở Thụy Điển. Tôi cứ như vậy, ngây dại đứng một hồi mới gọi cho Thụy Thiên, một tay xoa bên mặt vẫn còn ướt nước.

Tôi bảo Thụy Thiên, “Thụy Thiên, anh mau đến đây, Thụy Điển đã tỉnh dậy rồi.”

Đầu dây bên kia im lặng.

Tôi lại nói, “Em nói sự thật, anh phải mau đến đây.”

Thụy Thiên không nói gì, một lúc sau, hẳn mới lên tiếng, “Có phải Thụy Điển có vấn đề gì không?”

“Không phải,” tôi nói, nhìn ra bầu trời mùa đông bên ngoài cửa kính. Trăng đã lên nhàn nhạt. “Anh ấy tỉnh dậy rồi, anh mau đến đây đi.”

“Vậy tại sao em khóc.” Giọng nói Thụy Thiên có chút cay đắng, “Nếu cậu ấy tỉnh dậy sao em lại khóc.”

“Anh đừng ngốc như vậy,” tôi nức nở, càng khóc to hơn, “Nếu anh không mau đến đây, em sẽ đưa Thụy Điển đi, sẽ không để anh ấy lại cho anh nữa.”

Thụy Thiên nghe tôi nói vậy, đột nhiên nói lớn, “Anh biết rồi, anh sẽ đến ngay. Em chăm sóc cậu ấy một lúc giúp anh.”

Tôi ậm ừ, lau nước mắt rồi trở vào phòng bệnh Thụy Điển. Nhìn thấy tôi, đôi mắt anh nhú nhú, bên trong còn đỏ ửng. Tôi mới chợt nhận ra Thụy Điển đang khóc. Nắm lấy tay anh, tôi xoa xoa gương mặt lạnh tanh kia, mới nói, “Anh đừng khóc, có cái gì mà khóc, bảo em không khóc sao anh lại khóc.”

“Anh ở đây, em đừng khóc nữa.”

Tôi gật gật đầu, đỡ Thụy Điển ngồi dựa vào giường. Kê một chiếc gối phía sau lưng, tôi rót cho anh một cốc nước ấm. Thụy Điển uống một hớp đã sặc, anh gập người xuống ho khan. Tôi vội vàng đỡ lấy Thụy Điển, vỗ vỗ lưng anh cho đến khi cơn ho chấm dứt. Kéo Thụy Điển ngồi dậy, mới chợt nhận ra gương mặt anh đã nhạt nhòa nước. Tôi phát hoảng, chân tay trở nên luống cuống. Vừa lấy khăn lau mặt cho anh, tôi vừa đau lòng mắng, “Có cái gì mà khóc, mới hôn mê mấy ngày tỉnh dậy, anh đã trở nên yếu đuối vậy sao?”

Thụy Điển không trả lời tôi, lại gập người ho khan. Mỗi lần ho là một lần nước mắt trào ra. Tôi đứng cạnh anh, không biết làm gì, chỉ có thể im lặng chờ cơn ho dứt đi, mới nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, nắm chặt tay anh.

“Thụy Điển, em biết không,” Thụy Điển nhìn tôi, cười nói, “Anh cứ nghĩ mình sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.”

“Thụy Điển, anh xin lỗi, đã để em đợi lâu thế này.”

“Ngốc,” tôi mắng, “Đó không phải là lỗi của anh, đó chỉ là tai nạn.”

“Không,” Thụy Điển nói, “Là lỗi của anh, là anh đã nói dối em. Anh đã không giữ trọn lời hứa của mình.”

“Tại sao?”

“Vì sự ích kỷ của anh.” Thụy Điển nói. “Vì anh nghe Thụy Thiên chết rồi.”

Nghe Thụy Điển nói, trái tim tôi lạnh tanh. Hèn gì anh khóc nhiều như vậy, anh nghĩ Thụy Thiên đã chết. Là lỗi của tôi, đã làm anh đau đớn như vậy.

Tôi bảo anh, “Thụy Điển, hãy nghe em nói, tất cả đều là lỗi của em.”

“Em nghe anh nói đã, Thụy Điển.” Thụy Điển nắm tay tôi, anh nói, “Vì anh nghe Thụy Thiên chết rồi. Khi anh nghe Thụy Thiên đã chết, anh chỉ nghĩ, cuộc đời mình thôi rồi, hết rồi. Em biết không, Thụy Điển, anh không giống người khác, cuộc đời anh không có mục tiêu, không có ước mơ nào rõ ràng, ước muốn duy nhất của anh chỉ là được ở bên cạnh Thụy Thiên. Có anh ấy, cái gì anh cũng không cần nữa. Nghe Thụy Thiên chết, anh chợt nhận ra, à, thì ra mình yêu anh ấy nhiều đến vậy. Anh bỗng nhiên nghĩ, giá như mình có thể chết cùng anh ấy, vậy thì tốt biết bao?”

“Nhưng mà,” Thụy Điển đưa tay gạt nước mắt cho tôi, “Anh đã nghĩ, vẫn còn em ở lại. Ngoài anh và Thụy Thiên, em không còn ai cả. Thụy Thiên chết, em phải khóc nhiều lắm. Anh nghĩ mình phải mạnh mẽ lên, phải làm chỗ dựa cho em, Thụy Thiên có thể chết, nhưng trong lòng anh, anh ấy vẫn còn sống. Anh đã nghĩ vậy đấy. Nhưng mà, Thụy Điển, anh làm không được. “

Thụy Điển nhìn tôi, lại đảo mắt xuyên qua bầu trời bên ngoài cửa sổ. “Anh cứ nghĩ, anh phải mạnh mẽ, anh phải sống, anh còn có em. Nhưng khi tai nạn đó bất ngờ ập đến, anh đã nghĩ, à, đó là giải thoát cho mình. Anh buộc mình cứng rắn lên, anh không cho mình tự kết thúc mạng sống chỉ vì cái chết của một người đàn ông, nhưng lúc đó, anh như tìm được lối thoát. Đó là tai nạn, không ai trách anh yếu đuối, em cũng sẽ không trách anh bỏ em ở lại. Anh lại có thể đi cùng Thụy Thiên. Anh quả thật không hề muốn mình tỉnh lại nữa. Thụy Điển, em biết không, vắng Thụy Thiên vài ngày, anh đã nghĩ mình điên lên được rồi, thử hỏi nếu cả cuộc đời này sẽ không bao giờ gặp được anh ấy nữa, anh sẽ phải trải qua như thế nào đây? Anh thừa nhận tính cách mình thật kì cục, thật yếu đuối, không quyết đoán, trước giờ cũng chẳng có thành tựu nào, lại còn hay khóc vặt. Nhưng mà, là con người, ai chẳng có lúc yếu đuối, ai chẳng có nước mắt. Anh có một nơi vững chắc để dựa vào, anh không cần nuốt nước mắt vào trong. Thụy Thiên đã cho anh cuộc sống thoải mái vui vẻ như vậy đó. Anh đã an tâm khi ở cạnh anh ấy như vậy đó. “

“Nhưng em nói đúng, Thụy Điển, Thụy Thiên, anh ấy thật tàn nhẫn.”

Thụy Điển nói tới đó, nước mắt tôi đã ướt vai áo anh. Tôi đợi anh nói nữa, nhưng anh lại im lặng. Tôi nhìn Thụy Điển, đôi mắt anh đỏ hoe thoát hiện nét kinh ngạc, chưa kịp định thần, cả người đã bị kéo ra.

Bóng lưng quen thuộc của người đàn ông kia chắn trước mặt tôi, ôm lấy Thụy Điển, đôi mắt hấn cũng đã hoe đỏ.

13. Chương 13

Thụy Điển nắm lấy tay Thụy Thiên, quay về phía tôi vẫy vẫy, anh nói, anh rất yêu thương em.

Thụy Điển ở lại bệnh viện điều trị một tháng, tôi cũng một tháng không gặp lại anh. Chúng tôi dần xa nhau có lẽ là vì vậy. Trong một tháng này, Thụy Điển phải tiến hành những bài tập trợ giúp khôi phục chấn thương sau tai nạn, còn tôi thì tiếp nhận điều trị tâm lý.

Chúng tôi không liên lạc những ngày sau đó. Không gặp gỡ, không gọi điện, thậm chí cũng không nhắn tin. Tôi biết Thụy Điển hẳn là đang lo lắng cho mình, nhưng tôi không có dũng khí đối mặt với anh. Thụy Điển cũng không muốn làm tôi khó xử, thành ra chúng tôi lâm vào trầm mặc.

Từ sau buổi tối hôm đó, Thụy Thiên cũng không còn nói chuyện với tôi nữa. Tôi biết, hẳn đang giận. Giận tôi suýt chút nữa hại chết Thụy Điển, giận tôi ngay từ đầu đã không thành thật nói rõ mọi nguyên nhân, giận tôi trong một khoảnh khắc đã để mình trở nên mê muội. Kì lạ là, sự xa lánh của Thụy Thiên chẳng những không làm tôi đau đớn, mà ngược lại, nó làm tôi thanh thản an tâm. Đến mức trong một khoảnh khắc, tôi cứ ngỡ như cuộc đời là một giấc mộng, mà bản thân chỉ mới đặt chân đến ngày hôm qua.

Kì thực, tôi đã gần ba mươi tuổi. Đối với một người đàn ông, độ tuổi này chỉ là khởi đầu. Còn đối với một người phụ nữ như tôi, nó giống như hồi chuông tuyên bố sự tàn phai muộn màng.

Tôi đã già, có lẽ. Đủ để an tường ngắm nhìn thế giới xung quanh, lui lại một góc, lặng lẽ dõi theo cuộc đời.

Thụy Điển không giống tôi, anh còn trẻ, anh có tình yêu cứu vớt anh khỏi năm tháng cuộc đời. Còn tôi, còn tình yêu của tôi, có lẽ nó đã chết lâu rồi. Ngay từ cái ngày đầu tiên gặp gỡ Thụy Thiên, nó đã bị chôn vùi, như người ta lấp đất lên quan tài, từng chút một, đến khi không còn một tia sáng nào có thể chạm đến. Như khi ta buộc đá vào trái tim mà đem xuống biển, nó chìm sâu, đến một nơi ta không thể chạm vào. Tình yêu của tôi đã chết đi như vậy, ở một nơi ngập tràn bóng tối, tan ra cùng với biển khơi.

Mỗi buổi sáng tỉnh dậy nhìn thấy mình trong gương, trái tim tôi có chút hoảng hốt. Một vài nếp nhăn nơi đuôi mắt khi cười. Chính Thụy Điển đã dạy tôi như vậy. Nhìn vào gương nói ‘Chào buổi sáng’, mỉm cười và yêu thương bản thân mình.

Nhưng chuyện gặp lại Thụy Điển, tôi chưa bao giờ nghĩ đến. Có thể những cuộc điều trị đã nuốt hết sinh lực của tôi, cũng có thể tự trong tiềm thức tôi vẫn chưa chấp nhận được sự thật này. Sự thật rằng thời gian trôi qua quá nhanh, Thụy Điển nắm tay Thụy Thiên cùng đi, để lại tôi bên lề cuộc đời. Có thứ gì đó, gần

như là lo sợ, thức dậy cùng tôi vào mỗi buổi sáng. Nó đồng hành cùng tôi, an ủi tôi, che chở tôi, nhắc nhở tôi ngàn vạn lần đối diện anh. Chỉ sợ một khoảnh khắc qua đi, chúng tôi lại càng cách xa nhau mãi.

Nhưng có lẽ, kéo dài như vậy cũng chẳng phải kết cục tốt.

Thụy Điển tìm đến tôi vào một buổi chiều mùa đông của hơn một năm sau đó. Khi những tán cây xanh trong thành phố đã trút lá, trước hiên nhà tôi là một mảnh phần hoa tàn lụi. Anh chậm chậm tiến về phía tôi, len qua những thân cây trong khu vườn nhỏ, ngồi xuống chiếc ghế đối diện và uống một tách trà đắng ngắt. Đôi mắt anh vẫn như vậy, như cái ngày đầu tiên bước vào cuộc đời tôi, nhàn nhạt ý cười, nghiêng nghiêng đầu để tóc đổ xuống vai.

Thụy Điển nhìn sâu vào mắt tôi, anh nói, “Em gầy.”

Dịu dàng đến gần như không tồn tại.

Tôi nhìn Thụy Điển, cũng nói, “Anh gầy.”

Thụy Điển không phủ nhận, chỉ nhàn nhạt cười. Anh bảo tôi, em biết không, anh đã gần như sống hết cả đời người.

Giọng nói anh bình thản, an nhiên đến kì lạ.

Tôi hỏi anh, Thụy Thiên đâu, sao hán không đến với anh.

Thụy Điển im lặng, một lúc lâu sau, anh nói, anh ấy bị bệnh.

Bệnh gì? Tôi hỏi.

Thụy Điển loáng thoáng nhìn bụi cây khô, chỉ nói, đại khái là không chữa được.

Tôi có hơi ngạc nhiên, nhưng thoáng chốc đã bình tĩnh lại. Hình ảnh Thụy Thiên say khướt trong buổi tối ngày hôm đó hóa ra không phải cơn mơ. Tôi đâu phải chưa biết Thụy Thiên là kẻ không thành thật.

Im lặng thêm một lúc, Thụy Điển nắm tay tôi, anh bảo, em biết không, thời gian của Thụy Thiên không còn nhiều nữa.

Tôi lặng lẽ gật đầu, lại hỏi, anh tính thế nào.

Đi đâu đó thật xa, Thụy Điển nói, hai người, đi dọc theo biển về phía chân trời. Tốt nhất là nơi nào đó vắng vẻ và hoang vu một chút, rồi bèn nhau những ngày còn lại, đối mặt với tất cả những gì sẽ xảy đến. Anh vẫn từng mong muốn như vậy. Chỉ là, Thụy Điển mỉm cười, Thụy Thiên không thể không tiếp tục điều trị. Dù là vô ích, anh vẫn mong có thể vớt vát điều gì đó sau cùng. Là kéo dài thời gian cũng được, là bầu vịu hi vọng cũng được, dù sao cũng có thể giảm bớt đau đớn. Nói thật buồn cười, là anh, nếu là anh, nếu anh là người phải nhận lấy những cơn đau này, anh thật tình muốn cùng Thụy Thiên trốn chạy đến chân trời, bỏ mặc tất cả, dù là sống hay chết cũng được, chỉ cần có Thụy Thiên, anh sẽ chống đỡ được. Nhưng đây không phải anh mà là Thụy Thiên. Anh không thể nhẫn tâm, cũng không thể ích kỉ lôi kéo anh ấy theo ước muốn của mình. Chỉ cần nhìn anh ấy đau, cảm giác da thịt và xương tủy cũng thét gào than khóc. Dù có phải cùng nhau trải qua những ngày vô vọng trong bệnh viện, như thế cũng đã tốt rồi.

Em biết không, Thụy Điển nói, sáng nay trước khi tỉnh dậy, anh đã mơ thấy Thụy Thiên chết. Xác anh ấy nằm cạnh anh, da thịt lạnh tanh, trắng đến mức nhức nhối. Chính đôi môi đó hôm qua còn hôn anh, vậy mà hôm nay đã tím ngắt, khô rát nứt ra từng đường. Anh thấy Thụy Thiên chết thật yên tĩnh, không hề động đến anh. Anh vẫn cứ ngủ bên cạnh xác anh ấy. Như thế này này, anh ấy một tay ôm anh, cánh tay đó đến lúc chết cũng không buông ra, nó đông cứng lại, lạnh như đá. Anh hoảng sợ cố kéo ra, nó vỡ ra một cái rắc, rồi rơi xuống giường. Em biết không, Thụy Điển, chắc là Thụy Thiên đau lắm. Tuy rằng không có máu, nhưng là một cánh tay, em có biết cảm giác khi mất đi một phần thân thể mình không?

Thụy Điển hỏi, em có biết cảm giác khi mất đi một phần thân thể mình không?

Tôi lắc đầu, chỉ nhẹ giọng than thầm một tiếng, nói, Thụy Điển, anh đừng nghĩ quá nhiều, không tốt. Anh nên nghỉ ngơi một chút đi.

Nhưng Thụy Điển gạt phăng câu nói của tôi, anh bảo, em không biết, dĩ nhiên là em không biết. Rất đau, rất đau. Giống như khi máu chảy ra, giống như ngàn vạn mũi kim đâm vào. Anh biết, khi lấy trái tim ra khỏi ***g ngực trao cho Thụy Thiên, anh cũng đã đau đớn như vậy. Bây giờ trái tim đó đã dung hòa vào máu thịt Thụy Thiên, khi cánh tay cậu ấy gãy ra, trái tim đã gọi anh. Nó bảo anh, đau quá, đau quá. Mỗi cơn đau của Thụy Thiên anh đều cảm nhận được, giống như đã chặt đứt một cánh tay mình, em biết không?

Kì thực, có lẽ em không hiểu. Tôi nói, nhẹ cười.

Tôi chỉ không bảo anh, đau đớn này tôi đã từng trải qua. Khi đem tảng đá buộc vào trái tim để thả vào lòng biển sâu rộng, tôi cũng đã chịu qua đau đớn này. Ngột ngạt, đè nén, cay đắng, tối tăm, chua xót, tôi cũng đã khổ đau vì tình yêu. Nhưng anh biết không, chúng ta chỉ là những đứa trẻ con chơi đùa với thứ gọi là ái tình. Chúng ta đem tình yêu thi vị hóa, chúng ta đem cuộc sống vui lầy trong ngọn lửa tàn. Rồi cuối cùng dừng lại, chúng ta có còn gì đâu?

Thụy Điển im lặng nhìn tôi, rồi anh nói, “Thụy Điển, em đã trưởng thành rồi.”

Tôi bật cười, trả lời anh, “Em đã gần ba mươi mốt, anh thấy không?”

Thụy Điển lắc đầu, “Trông em rất trẻ, chỉ như cô gái hai mươi.”

“Còn anh?”

“Anh? Anh giống như một thiếu niên anh tuấn.” Thụy Điển cười to.

“Còn Thụy Thiên?”

“Thụy Thiên,” Thụy Điển hơi dừng lại, lẳng lặng nhìn vào chén trà nguội tanh, anh nói, “Thụy Thiên, anh ấy giống như biển vậy.”

“Rạng rỡ như biển sớm, chói lóa như biển trưa, lẳng lặng như biển chiều. Mạnh mẽ như hàng ngàn con sóng, cũng dịu dàng như làn nước chảy tràn trên cát. Anh ấy giống như mưa gió trên biển, cũng giống như cánh chim chao nghiêng, giống bọt biển, càng giống những rung động êm ái giữa dòng nước xanh.”

“Anh là chàng hoàng tử được anh ấy cứu đem về đất liền, nhưng anh không nhận ra anh ấy. Anh cứ tưởng cả hai là người xa lạ. Không ai biết, kể cả anh, cả em, chúng ta đều không biết, Thụy Thiên đã đem giọng hát ấm áp của mình đi đổi lấy đôi chân tiến đến bên anh. Nhưng em biết không, anh ấy, cuối cùng cũng phải tan thành bọt biển. Một ngày nào đó, khi anh tỉnh dậy, bên anh không còn Thụy Thiên nữa, anh ấy gieo mình xuống biển. Biển nuốt trọn anh ấy, vỗ những nhịp ngàn năm vẫn thế. Nhưng giọng hát Thụy Thiên trong bàn tay người phù thủy kia vẫn còn đó, mãi mãi, vĩnh viễn.”

“Giống như hai người nắm tay nhau đi về hướng đông, phía trước chỉ có mặt trời, nhưng đằng sau còn có cái bóng của hạnh phúc. Thụy Điển, nhiều năm như vậy, anh cũng đã học được cách quay lại.”

Thụy Điển nhìn tôi cười, anh nói, “Anh biết sống không lo nghĩ, không hối hận, không đau khổ. Thụy Điển, anh biết sống thản nhiên.”

“Em cũng phải sống tốt như vậy.”

Tôi lẳng lặng nghe Thụy Điển nói, cuối cùng chỉ có thể cười, “Còn anh, thật giống như bầu trời trên mặt biển xanh thẳm.”

Thật giống tình yêu của em.

Anh thấy đó, có thứ gì giữa chúng ta mất đi đâu? Có thứ gì trong cuộc đời này tan biến đâu?

Em ở đây, anh ở đây, Thụy Thiên vẫn ở đây.

Dù là năm năm, mười năm, hai mươi năm, năm mươi năm, một trăm năm, một ngàn năm, hay một vạn năm đi nữa, kể cả khi thế giới có đổi thay, địa cầu có tận diệt, thì giây phút này vẫn sẽ không bao giờ thay đổi.

Như thế, chẳng phải là mãi mãi hay sao.

Thụy Điển gật đầu, nói, ừ, mãi mãi, nói giống như cô bé mới lớn.

Tôi chỉ cười nhìn anh quay lưng bước đi. Thụy Thiên đứng ngoài cổng, dưới bầu trời mùa đông quạnh quẽ, bên những cành cây khô chĩa thẳng đợi anh.

Thụy Điển nắm lấy tay Thụy Thiên, quay về phía tôi vẫy vẫy, anh nói, anh rất yêu thương em.

Tôi trả lời, em cũng rất yêu thương anh, Thụy Điển.

Nhìn hai cái bóng ngã vào nhau khuất dần sau những tán cây, tôi đã nghĩ, cuộc đời thật đẹp. Trong thế giới này có thể tìm thấy nhau, cùng nhau đồng hành, cùng nhau nắm tay, đã là một chuyện kì diệu, mà cứ thế ngã vào nhau trong buổi chiều mùa đông, bình thản đi về nhà, lại chẳng phải là một thứ hạnh phúc không gì có thể đánh đổi được sao.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-dien>